

ЕДГАР УОЛЕС

КНИГ КОНГ

interpress 67
издателска къща

ЕДГАР УОЛЪС КИНГ КОНГ

Превод: Юлий Генов

chitanka.info

ГЛАВА I

Даже в падналия здрач и зад лекия снежен воал, който се носеше във въздуха, „Скитникът“ представляваше един обикновен, стар товарен кораб. Дори наблюдател със силно въображение не би могъл да открие у него онази романтичност, която всеки човек от сушата търси в готовия да се впусне в страшно приключение кораб.

За подобни кораби полуразваленият хобакенски кей беше напълно подходящ. Наред с другите, „Скитникът“ почиваше спокойно и удобно в съседство със стария град.

Тук поне нямаше да го подложат на не твърде приятни сравнения с грамадните и красиви параходи, които величествено издигаха високите си комини в сенките на небостъргачите на манхатънската част на реката.

Екипажът на скромния кораб знаеше, че на неговото дъно бумтят машини, способни да тикат стария му изгубил всякаква форма нос с бързина от четиринадесет морски възела!

Живуците на сухо, обаче, привлечени на пристанището от онази носталгия, която се появява от време на време у хората, чийто живот е толкова заседнал и пътуванията с влаковете тъй къси, поглеждаха ръждясалите му части и продумваха с пренебрежение:

— Господи! Без съмнение никой не би се решил да отплува с подобна развалина!

Уестон, макар да беше дошъл на пристанището по работа, която нямаше нищо общо с носталгията, произнесе точно същите думи и даде знак на шофьора да спре. Най-после, ако беше сбъркал кея, щеше да се покаже разточителен, позволявайки на този грабител при кормилото на автомобила да увеличи с петнадесет цента сметката, като го откара до съседния кей. Той слезе от таксито с присъщата на петдесетгодишния човек важност. В този момент един възстар човек подаде носа си от гишето на старата митница отсреща.

Уестон се провикна:

— Хей, не е ли това корабът, който ще прави филмови снимки?

След като червеният голям нос се наведе в знак на потвърждение, Уестон слезе от автомобила.

Съмнявайки се още да не е сбъркал определеното място, той пристъпи по тънкия пласт сняг към „Скитникът“.

— Да не би и вие да сте от тия, които ще отиват на това лудо пътешествие? — запита ненадейно старият пазач от ъгъла на митницата.

— Лудо? — Уестон бързо се обърна назад, тъй като горното прилагателно бе засилило едно убеждение, което се беше породило в собствения му ум. — Какво лудо има в това пътуване?

— Хм! Поне капитанът заслужава да се нарече „луд“.

— Денхам?

— Точно той. Ако иска да снима някой лъв, той ще отиде направо при него и ще го помоли да се усмихне! Ако това не е лудост, аз се отказвам да споря.

Уестон се усмихна. Туй не беше много различно от това, което сам той мислеше за ръководителя на „Скитникът“.

— Вярно е, че той е малко особен тип, но защо се приказва, че това пътуване е лудост?

— Защото това е така, разбрахте ли?

Пазачът се приближи с няколко крачки, за да продължи разговора отблизо.

— Всички от пристанището казват — а има много умни хора, макар че кварталът ни е мизерен — всички казват, че това пътуване е цяла щуротия. Вземете товара, що Денхам взе на кораба. Има неща в корабния склад, за които още не мога да повярвам, макар че ги видях със собствените си очи. И вземете екипажа! Има тройно повече хора, отколкото са нужни. Ще се издушат вътре!

Той се спря за момент да си поеме дъх. Очевидно бе, че се готвеше да започне нескончаеми обвинения срещу „Скитникът“. Преди да отвори повторно устата си, един бодър и властен глас пресече желанието му да бърбори.

— Хей, ти при моста, какво искаш?

Уестон погледна към палубата на кораба, откъдето се чу гласът. С помощта на една окачена върху мачтата лампа той забеляза очертанията на една фигура. По описанието на Денхам можа да се сети, че това бе първият офицер на „Скитникът“. Без съмнение,

човекът беше онзи, чието телосложение и смел поглед Денхам бе толкова хвалил. Уестон, който от опит се беше научил да не си съставя от пръв поглед мнение за един непознат, колкото и привлекателен да е той, изведнаж почувствува силна симпатия към този човек. Пред себе си той видя един приятен млад момък, с когото всеки би желал да поприказва, с когото всяка жена с удоволствие би се запознала.

— Какво обичате? — отривистият въпрос прозвуча повторно, докато Уестон размишляваше.

— Желая да се кача на борда, мистър Дрискъл — отвърна Уестон и започна предпазливо да се качва по мокрото и тясно мостче.

— О, вие сигурно сте Уестон?

— Същият — додаде Уестон. — Уестон, най-способният от всички театрални агенти, макар че сега не съм така представителен, както едно време.

— Тогава по-скоро! — извика Дрискъл. — Денхам ви очаква с голямо нетърпение. Намерихте ли момиче? — Веселото настроение на Уестон се изпари. Той направи кисела гримаса и не отговори, но последва Дрискъл по малката стълба, която водеше към една осветена кабина.

Кабината беше уютна и приятна, но мебелировката ѝ беше съвсем оскъдна, което показваше, че в нея не живее жена. Единствените украшения се състояха от едно огледало, окачено на едната стена и добре напълнена голяма лула — на съседната. Освен горните неща, в стаята имаше само четири стола, продълговата маса за изучаване на географски карти, отворена кутия, съдържаща черни неправилни железни сфери, малко по-големи от мандарини и един никелов плювалник, който се намираше в краката на един от двамата мъже, които седяха в кабината.

Този човек беше тънък и със среден ръст. Под тежките мустаци здравата му челюст се движеше нагоре-надолу, като придъвкваше порядъчна порция тютюн. Той бе по риза и жилетка. Носеше капитанска шапка, която му придаваше авторитет.

Когато вратата се отвори, той се отдръпна към дъното на кабината, оставяйки на преден план своя събеседник.

Последният беше добре облечен, около тридесет и пет годишен мъж, със силно изразително лице, в което се четеше непоколебимост и силна воля. Светлокестенявите очи, в които искреше ненаситно

желание за приключения, се отправиха към Уестон, когато последният влезе и един нетърпелив глас прозвуча без церемонии.

— Уестон! Току-що се канех да сляза на брега и да ти телефонирам.

— Ако знаех това, щях да те чакам — отвърна Уестон, като погледна мокрите си обуца.

— Запознай се с Шкипера, капитан Енгелхорн — додаде Денхам.

Човекът с капитанската фуражка протегна дебелия си груба ръка и след като се ръкува, отместил от стола една кутия с железни топки, за да стори място за стола на Уестон.

— Вярвам, че вече се познаваш с Джек — продължи Денхам.

— И тъй, днес ти се запозна с двама мъже, каквито едва ли някога ще можеш да срещнеш в Бродуей. И двамата бяха с мене при последните ми две пътувания и ако не се бяха съгласили да ме придружат и този път, щях доста да помисля, преди да тръгна.

За момент се възцари онази неспокойна тишина, която винаги потиска хората, за които се казват похвални и добри неща. Тогава Денхам се отпусна в стола си и отправи поглед към театралния агент.

— Къде е момичето, Уестон?

— Не съм намерил.

— Какво-о! — Денхам удари по масата. — Слушай добре, човече! Актьорското сдружение и Хейското дружество са предупредили всички момичета, които съм се опитвал да наема. И всичките агенти, с изключение на теб, се отказват да търсят. Единствен ти оставаш. Знаеш, че аз държа на думата си.

— Всеки знае, че си честен — продума Уестон, като дишаше тежко. — Но всеки знае също на какви опасни дела си способен. А освен това, как се надяваш да внушиш доверие за сегашното пътешествие, когато пазиш такава тайна около него?

— Това е истина! — изръмжа Енгелхорн и се облегна на стената.

— Напълно! — извика Дрискъл, като потриваше красивата си силна челюст. — Даже капитанът и първият офицер не знаят закъде ще отпътува тази стара кранта.

— Много право! — Уестон вдигна ръце. — Помисли за моята репутация, Денхам. Не мога да изпратя на едно така тайнствено пътуване младо, хубаво момиче, а даже и най-обикновено, без да му кажа, какво може да очаква.

— А какво може да очаква? — запита Денхам.

— Че ще отплува за неопределено време за някаква съвсем неизвестна част на земното кълбо и че тя ще бъде единствената жена на кораб, на който се намират най-пропадналите типове на Бродуей. Разбира се, думата ми е за екипажа.

— Уестон! — юмрукът на Денхам отново се стовари със страшна сила върху масата. — Решил съм да изпълня най-голямата цел в живота си и на всяка цена искам да намеря едно момиче.

— В никой от предишните си филми не си взимал жена. Защо ти е сега?

— Дявол да го вземе! Да не мислиш, че правя това за собствено удоволствие!

— Тогава, защо?...

— Защо? За публиката. Моята мила публика трябва да вижда едно хубаво женско лице. Романтичното си губи значението, приключението става монотонно, ако от време на време не покажа на моята публика някое хубаво женско лице. Представи си! Полагаме страшен труд за снимане на филма. И след това публиката казва: „Този филм щеше да бъде още по-хубав, ако имаше едно момиче“. А притежателите на кинематографа щяха да кажат: „Ако във филма имаше и любовен сюжет, щеше да има двойно по-голям успех“.

— Е, добре! — юмрукът на Денхам нанесе върху масата последен решителен удар. — Те искат едно момиче и аз ще им го дам!

Сега Уестон си спомни необикновените думи на стария пазач. Денхам, разбира се, не беше луд. Но, въпреки това, сегашният му план не биваше да се подкрепя от никой театрален агент, който милее за репутацията си.

— Съжалявам! — каза той и взе шапката си. — Мисля, че не съм в състояние да ти услужа.

— Трябва непременно да ми намериш едно момиче — заяви Денхам — и то веднага. Наредил съм да отплуваме с настъпването на сутрешния прилив. Трябва да вдигнем котва преди пукването на зората.

— Защо?

— Мисля, че няма защо да крия сега от тебе — заяви Денхам сърдито. — Носим с нас експлозивни материали. И осигурителното дружество е научило за това. Ако не се махнем веднага оттук, военната

комисия няма да се забави да ни посети. А след това ще се започне официално разследване и ще бъдем принудени да стоим в бездействие с месеци.

Неговото настроение внезапно се измени и като отиде при кутията, която Енгелхорн бе оставил настрана, взе една от железните топки и я погледна с горда самодоволна усмивка.

— Нямам намерение да ти казвам, Уестон — заяви той, — че момичето, което ще ми доведеш, не ще бъде изложено на никаква опасност по време на експедицията. Не ще и дума, че от време на време ще трябва да понася някоя и друга подхвърлена дума — додаде той като се ухили още повече. — Ала чуй, какво ще ти кажа! Докато тези топки са с нас, нищо сериозно няма да се случи.

— Какво представляват топките?

— Газови бомби, стари момко! Мой собствен патент. Газови бомби, които са в състояние да повалят едно стадо слонове.

— Какво! — избъбра забъркано Уестон — Денхам, всичко, което чувам, съвсем ме отчайва от твоя проект. Започвам да се радвам, че не намерих нужното момиче.

— Започваш да приличаш на осигурително дружество — каза Денхам презрително. — Не се страхувай от няколко бомби. В тях няма повече опасност, отколкото в един шоколаден бонбон, докато те се употребяват от хора, като Джек, капитана или мене. Истината, Уестон, е, че дъждовете и мусоните^[1] ще ни причинят много повече неприятности.

— Мусони!

— Разбира се! Те са другата причина, която ме кара да бързам да намеря по-скоро момичето и да отплувам веднага. Естествено, ни най-малко не се съмнявам, че капитанът ще успее да прекара „Скитникът“ под ударите на урагана. Също имам голямо доверие на Джек. — Денхам спря, за да потупа приятелски широкия гръб на Дрискъл. — Ала мусоните носят дъжд, а дъждът разваля снимките на открито. Той пропилява време, пари и кара човека да стои в бездействие.

— М-мусони! Газови бомби! — Уестон още продължаваше да бърбори. — Боже мой! Карате ме да се чувствавам като някакъв страшен убиец. — Той нахлузи решително шапката върху главата си и протегна ръка към дръжката на вратата. — Денхам, не очаквай да ти намеря...

— Какво?

— Смятай това за окончателно.

— А, така ли! Добре, тогава ще си намеря и без твоята помощ.

Въпреки голямата си тежест, Денхам откачи с поразителна бързина едно палто и фуражка.

— Ако мислиш, че ще се откажа от плана си, само защото не искаш да ми доведеш едно момиче...

Той бутна Уестон настрана и отвори вратата.

— Този път ще направя най-хубавия филм в света. Нещо невиджано досега. Почакай и ще видиш.

— Отивам да намеря необходимото момиче за моя филм. Ще доведе момиче, даже и ако стане нужда да го открадна.

В това време Уестон закопчаваше палтото си, като гледаше втренчено Енгелхорн и Дрискъл. Той се радваше, че може да си измие ръцете от тази загадъчна работа.

Дрискъл се засмя и като се обърна към Уестон, каза:

— Ако реши да изпълни плана си до края, той е в състояние да ме накара да се оженя за нея. Мога ли да ви придружа до таксито?

[1] Мусон — силен вятър по азиатското крайбрежие на Тихия океан през зимния сезон. ↑

ГЛАВА II

Денхам търсеше подходящо лице. Той се промъкваше около събраната тълпа, около театрите на Бродуей, спираше се, наблюдаваше и от време на време изпускаше сърдити проклетия под носа си, когато някоя твърде обещаваща фигура, при по-внимателно разглеждане, се оказваше най-обикновена.

Денхам обръщаше внимание най-много на чертите на лицето.

Най-разнообразни физиономии се изпречваха пред очите му. Ала нито едно лице не можа да се намери, което да извика: „Ето ме. Аз съм тази, която търсиш“.

Обзет от страшно главоболие и още по-голямо разочарование, той се отправи към центъра на града.

Тук имаше лица пред къщните прагове, лица по кюшетата на улиците, хора в автомобили, в трамваи, чисти лица, мръсни лица, печални лица, весели лица. Ала никъде не се срещна лице, което да сияе, като осветен брилянт, лице, което да подхожда за най-великолепния филм в света.

След едночасово скитане Денхам забеляза, че се бе върнал пак на старото място. Той беше обиколил Пето авеню, Парк авеню, Петдесет и седмо авеню и сега се приближаваше към тълпите, които излизаха от театрите и кинематографиите на Бродуей.

Като не искаше да свърши пак с неуспех, той се спря да запали една цигара. Табакерата му обаче се оказа празна и затова се отби в близкото магазинче. Изглеждаше чудно как доста едрият продавач, както и стоката му, се побираха в него. Вляво от вратата бе поставено едно сандъче с ябълки, върху които се отправяше, и то доста често, окото на притежателя на магазинчето.

Денхам също много добре виждаше плодовете и той пръв забеляза онова, което се случи.

Едно момиче се приближи до сандъка и протегна тънката си бяла ръка към ябълките.

Денхам забеляза това, ала маститият продавач само за секунда се забави да открие грабежа и когато клиентът му разкъсваше пакета с цигари, той излезе навън като крещеше с всичка сила:

— Аха! Най-послед те хванах. Крадла такава! — Той хвана момичето за ръцете. — Няма да ми избягаш. Хей! Полиция!

Момичето плачеше и правеше слаби усилия да се освободи.

— Моля ви се, пуснете ме. Нищо не съм взела. Имах намерение, но нищо не съм взела.

— Всеки час ме обират. Достатъчно вече. Хей! Полицай!

— Мълчи! — заповяда Денхам. — Момичето ти каза самата истина. Преди да излезеш, то пусна в сандъка развалените ти ябълки. Нищо не ти е откраднало.

— Да, вярно е, нищо не съм взела.

— Ето, Сократе — додаде Денхам с твърд тон, — вземи този долар и забрави всичко.

Доларът напълно измени решението на едрия продавач. Той го грабна, пусна китките на момичето и като благодареше, влезе в дюкяна си.

Поради толкова неочакваното освобождение, младото момиче щеше да изгуби съзнание и да падне на земята, ако Денхам не бе протегнал бързо ръцете си. Главата ѝ се отпусна на рамото му. Светлината от електрическата крушка на дюкяна сега падаше точно върху лицето ѝ и за първи път чертите можеха да се различат добре. Денхам се вгледа. След една минута полузатворените очи широко се отвориха. Денхам гледа още известно време, след това се засмя силно и като разтърси победоносно раменете си, направи знак на една кола.

— Така — извика той и когато колата спря със скърцане до тротоара, той додаде. — Към най-близкия ресторант. Карай с главоломна бързина.

Половин час след това, в едно сепаре на големия ресторант, Денхам продължаваше да се усмихва победоносно. Срещу него, зад един куп чинии, седеше новата му познайница. Докато се хранеше, тя нищо не каза и Денхам я наблюдаваше с изражение на задоволство и възхищение.

Имаше прекрасно лице. Чертите ѝ бяха идеални и опитното око на филмовия режисьор не можа да открие нито един недостатък.

Големи очи, сини като небосклона след буря, го гледаха изпод дълги черни мигли; сочната уста излъчваше страст и живот; вдигнатата брадичка говореше за смелост. Кожата ѝ бе прозрачно бяла. Тази чудна кожа хармонираше с разкошната ѝ коса, която се подаваше под смачканата шапчица. Това беше чисто злато. Ако Денхам беше поет, можеше да каже, че тази коса е изтъкана от слънчеви лъчи.

Най-сетне тя продума:

— Сега съм свършено друга Анна Дароу?

— Чувствувате се по-добре, нали?

— Да, благодаря ви. Бяхте премного добър.

— Не ме хвалете толкова — заяви Денхам замислено. — Не изразходвам времето и парите си за вас само от съчувствие.

Веселото изражение и усмивката изчезнаха от лицето на Анна. Тя трепна леко. Денхам се престори, че не забеляза настъпилата промяна:

— Как изпаднахте в това положение?

— Преследваше ме неудача. Има много момичета като мене.

— Има, обаче твърде малко, които по външност приличат на вас.

Анна се усмихна, но в погледа ѝ все още се четеше известен страх.

— Имате ли роднини?

— Зная, че имам един вуйчо някъде по света.

— Играли ли сте някога на сцената?

— В няколко незначителни роли при филмовата къща Порт Ли. Само веднаж изпълнявах една голяма роля. Студиото обаче фалира.

Той ѝ зададе още един въпрос:

— Приличате ли на онези момичета, които крещат при появата на мишка и припадат, когато видят змия?

— По-голямата част от живота си съм прекарала на село и често съм излизала по гарите и по полето... Мъчно е да се каже, че не се боя от мишки, ала знаете ли? Веднаж убих една змия.

Денхам кимна отново с глава в знак, че отговорът ѝ му харесва и стана.

— Слушайте какво ще ви кажа! Мога да ви предлага един ангажимент.

Анна стана и като издържа строгия му поглед, го остави да продължи.

— Когато си починете и се облечете както трябва, вие ще бъдете точно онова момиче, което ми е нужно.

— Откога... откога започва работата ми?

— От този момент. И първото нещо, което ще сторите, е да си купите подходящо облекло. Елате с мене. Вярвам, че магазините на Бродуей са отворени още.

— Но... но в какво се състои работата?

— В спечелването на пари, слава и търсене на приключения. В изпитване на най-чудните преживявания в нашия живот! И всичко това започва утре в шест часа сутринта на борда на готовия за отпътуване параход „Скитникът“.

Анна седна отново и поклати замислено глава. В погледа ѝ вече не се четеше страх. Изглеждаше, като че доброто ѝ настроение се бе възвърнало.

— Не! Съжалявам... Но не мога... Много бих искала да намеря работа, но... Умирах просто от глад... Но не мога...

— Какво? — почти изкрещя Денхам и се вгледа в нея. След това се разсмя и запали цигара.

— О, разбирам! Не, драга, не... Имате грешка. Това, което ви предлагам, е съвсем сериозно.

— Вижте — каза Анна, извинявайки се. — Не исках да има някакво...

— Някакво недоразумение? Вярно е. Разбира се, че сте права. Грешката е моя, загдето се въодушевях, без да ви обясня всичко. Ето в какво се състои работата. Наричам се Денхам. Чували ли сте някога за мене?

— О, да. Да. Вие сте кинорежисьор. Снимате филми в джунглите и пустините.

— Имате право. И аз съм ви избрал да играете главната роля в новия ми филм. Заминаваме в шест часа.

— За къде?

— За известно време няма да знаете това, Анна. Много е далече оттука. Ще пътуваме доста преди да го стигнем. Но животът ще бъде приятен, весел — всред широкото топло море, при меката лунна светлина. Помислете, Анна! Няма значение, какво ще се случи накрая — не е ли това по-хубаво, отколкото да се скиташ из Ню-Йорк със страх в сърцето, че на другата сутрин можеш да се намериш в калта?

— Няма значение какво ще се случи накрая — прошепна Анна.
— Предпочитам да дойда с вас. Не мога ли отсега да зная, какво ще трябва да правя?

— Дръжте главата си горе и се доверете на мен — отвърна Денхам и протегна ръка.

Анна го гледа в продължение на една минута. Денхам отвърна със същото. Тогава младото момиче прие подадената ѝ ръка и я стисна със сериозна усмивка.

ГЛАВА III

Анна се събуди в удобния си креват и през първата секунда не можа да се сети как бе попаднала на това място. Онова, което можа да разбере беше, че за първи път от седмици насам не се събуждаше гладна. Чудейки се къде се беше изгубил глада, тя си спомни снощната странна среща и се изправи. Не можа да не се засмее, когато забеляза до леглото си една кошничка с ябълки.

Денхам ги бе донесъл в последния момент и увеличил и без това грамадния куп от кутии с обувца, шапки, пакети с облекла, който се намираще в таксито.

Така, те бяха пристигнали тържествено след полунощ на борда на „Скитникът“, след като преминаха покрай смаяния стар пазач на митницата и единствения часовой на кораба.

С ябълките в ръце тя бе последвала на пръсти Денхам в един полутъмен коридор.

— Това ще бъде вашата кабина — беше казал той. — Вътре ще намерите ключ. Там ли е? Добре! Лека нощ, приятни сънища и гледайте да не се събудите рано. Ако ви забележа навън преди обяд, ще накарам капитана да ви постави в окови.

Анна вчеса назад буйната си златиста коса и погледна миниатюрния часовник, който се намираще на масата. Беше почти осем часа. Тя бе спала следователно около пет-шест часа. Намръщи се и отново се засмя.

На нейно място друго момиче едва ли би могло да заспи. И тъй като не беше много вероятно, че скоро ще се успокои, тя реши да рискува да бъде окована и да излезе на палубата.

Този, който щеше да изпълни наказанието, сигурно бе капитан Енгелхорн — стар и мълчалив, но приятен мъж. Дрискъл, първият офицер, бе млад и буен, ѝ беше казал Денхам, но също добър човек.

Тя отвори полека вратата и излезе. Изглеждаше, че Денхам бе изпълнил решението си, защото Ню-Йорк вече не се виждаше. В

далечината земята се виждаше като тънка черна ивица. Но встрани от кораба и пред него се простираше само водната шир.

Снегът от миналата нощ се беше стопил и заедно с него бе изчезнала и опасността от бурно време. Температурата се беше покачила толкова, че макар и да нямаше върху себе си нищо друго, освен пижамата си, Анна не почувствува почти никакъв студ.

Тя закопча дрехата си и се усмихна.

— Купи каквото пожелаеш, сестро — й бе казал Денхам, — колкото и да похарчиш, пак ще остана да ти дължа петорно и десеторно повече. Бъди спокойна.

Като имаше предвид, че ще бъде далече от всякакви магазини в продължение на месеци, Анна беше изпълнила съвестно съвета му. Пижами, долни дрехи, рокли, палта, шапки и накрая достатъчно женски дреболии, за да отвори магазин със специалитети за разхубавяване. И всичките тези покупки стояха в един грамаден куп, в стаята ѝ.

Тя реши да отвори само една кутия. Когато отново излезе от кабината, минаваше девет и половина.

Под новото си манто Анна носеше старите си изтъркани дрехи, понеже не искаше да помисли, че не може да се въздържи да не се възползува от новото си богатство. Ала под облеклото си тя чувствуваше мекия допир на коприната, която я караше да потръпва от удоволствие.

— Наистина — помисли си тя, като се изкачи на палубата, — жалко, че няма автомобили на кораба. Сега е точно време за една малка разходка, а също и за една катастрофа, която да ме изпрати на онзи свят. Там обаче с удоволствие бих отишла, след като прекарах тези приятни часове.

На палубата не се виждаше почти никакъв човек. Сигурно екипажът бе зает с работа в долната част на кораба. Само един възстар моряк се занимаваше с немирна маймунка. Старецът имаше почти кафяв цвят на лицето, поради горещото тропическо слънце, което го бе пекло с години; главата му беше плешива, само на тила му личеше снопче коса.

Анна се приближи тихо. Тъй като се чувствуваше много щастлива, а лицето на моряка излъчваше благородство и доброта, тя се изправи внезапно пред стария човек и извика:

— Как сте, моряче?

— Добре! — отвърна морякът тихо. От веселото изражение, което се четеше в погледа му, личеше, че той беше усетил приближаването ѝ отдавна. От тихия му говор тя разбра, че вестта за нейното пристигане е била разпространена от нощния пазач. — Разбира се! Но най-напред да се запознаем. Наричам се Лъмпи. А това е Игнац.

— А аз се казвам Анна Дароу.

Анна взе въжето, с което бе вързана маймунката и се загледа в зеленикавото, спокойно море.

— О, Лъмпи — въздъхна тя, — не е ли чудесно да наблюдаваш морето!

— То ми е омръзнало! — заяви Лъмпи откровено.

— Да, разбира се — съгласи се Анна. — Невинаги е тъй приятно. Предполагам, че когато морето е бурно, съществуват не по-малко опасности.

В този момент се чу остро изсвирване и Лъмпи скочи бързо.

Тя остана на палубата заедно с Игнац. Когато звукът от сирената замря, от няколко места на палубата се появиха моряци и от коридорчето, от което бе излязла Анна, се показа причинителят на шума. Това беше млад човек, който беше така задълбочен в работата си, щото не забеляза новия пътник.

При появяването на младежа интересът на Анна към онова, що ставаше наоколо ѝ значително се увеличи. Неговото дълго, мускулесто тяло, решителното, загоряло лице и авторитетното му държане я заинтригува, но по начин, който съвсем не ѝ беше неприятен.

Тя предположи, че това е Дрискъл и когато той застана така, че се виждаше само широкия му красив гръб, тя се подигна на пръсти, за да вижда по-добре.

Дрискъл носеше на главата си офицерска шапка и беше облечен във великолепна черна вълнена риза, която едва ли би могъл да си купи с моряшката си заплата. По останалата част на облеклото обаче той не се различаваше много от хората, които бързо изпълняваха заповедите му.

В какво се състоеше работата, що вършеха моряците, Анна не разбираше особено. Те сновяха около една макара, една грамадна кутия и един наистина напълно замотан топ въжета. Всичко това

изглеждаше толкова интересно, че тя се премести малко по-напред от старото си място, за да може да наблюдава по-добре.

През това време Дрискъл продължаваше да издава бързи наредби. Един от моряците изпусна на земята топа с въжета, но не се наведе да го вдигне.

— Не, не така! — извика Дрискъл. — Занеси го зад онзи сандък.

Отстъпвайки назад, за да определи на моряка по-добре мястото, той се приближи толкова до Анна, че последната с едно протягане на ръката си можеше да го хване за рамото.

— Хайде по-скоро. Занеси го там. — Ръката му направи светкавичен полукръг назад и пръстите му удариха Анна точно през лицето. Тя се залюля и замалко щеше да падне. Игнац започна жалко да скимти.

— Кой дявол... — Като се обърна и забеляза Анна, Дрискъл се спря. — Какво търсите тука? Сега трябваше да бъдете в леглото си.

— Исках само да видя — обясни Анна. Тя говореше смирено, понеже разбираше, че грешката бе нейна.

— Е, добре, съжалявам. — Дрискъл погледна със стеснение пръстите си. — Надявам се, че не съм ви причинил силна болка.

— Съвсем не — извика Анна и то така настойчиво, че и двамата се засмяха.

— Значи така! — продума Дрискъл след малка пауза. — Вие сте момичето, което Денхам е намерил в последната минута.

Анна отново се усмихна.

— Просто не мога да повярвам. Никога преди не съм пътувала на параход.

— И аз — отвърна Дрискъл с мек глас, — никога не съм пътувал с жена по море.

— Предполагам, че не мислите много за жени, когато сте на кораба.

— Не твърде, особено ако не ми се бъркат в работата.

Анна се зачерви слабо.

— Друг път ще бъда по-внимателна.

— Най-добре ще бъде да стоите на долния етаж — додаде сериозно Дрискъл.

— Какво? През цялото пътуване? — извика Анна уплашено.

Очите на офицера се вгледаха в тези на младата жена и после се отправиха към водната шир.

— Можете да излизате от време на време — съгласи се той, като се мъчеше да потисне една усмивка. — Кажете ми, чувствувате ли още болка от удара?

— Почти ми премина, това не ми се случва за първи път.

Гласът на Анна бе станал изведнаж горчив и Дрискъл се вгледа по-внимателно в нея.

— Ако наистина е така, ще се опитаме да ви помогнем по някакъв начин. Чуйте. Можете да идвате на палубата, когато пожелаете.

Очите им се срещнаха повторно и Анна, слабо поруменяла, се наведе, за да вдигне немирния Игнац, точно когато Денхам се упъти към тях.

— Струва ми се, че ви заповядах да спите до обяд? — извика той.

— Не можах! Бях твърде развълнувана и сънят бягаше от мене.

— Виждам, че вече сте се запознали с част от екипажа.

— Да! Според мене първият офицер е твърде избухлив. Но Игнац е мирен и се отнася дружелюбно.

Денхам се обърна към Анна.

— Тъй като сте станали, да пристъпим към работа. Искам да направя няколко пробни снимки. Идете долу в кабините. Капитан Енгелхорн ще ви покаже костюмите. Изберете си един, който ви харесва. Докато се облечете и гримирате, светлината ще бъде достатъчна за апарата.

Анна постави Игнац на пода.

— Надявам се, че познавате грима за външни снимки? — запита Денхам.

— Мисля, че да — отвърна Анна, като се мъчеше да прикрие слабата си нервност. — Няма да се бавя дълго.

Когато тя си отиде, Дрискъл се обърна към своя началник със слабо свити вежди:

— Изглежда отлично момиче.

— Сигурен съм в това, Джек!

— Не прилича на жените, които пътуват по параходите.

— Да, имаш пълно право.

— Аз... струва ми се, че не трябваше да я взимаме в това пътуване.

Денхам втренчи в офицера поглед, в който се четяха учудване и заинтересованост.

— Хайде — продума той най-последно, — помогни ми да нагласим апарата.

Те се заловиха за работа, а екипажът продължи да пренася товара, който бе оставил, поради нанесения на Анна удар. Всичко беше привършено, когато Анна отново се изкачи на палубата.

Тя бе намерила костюмите. Носеше облекло много по-различно от онова, с което дойде на кораба. Нещо непретрупано, съчетание на мека синя коприна и черно кадифе. Там, където тялото ѝ не бе покрито, великолепният матов цвят на кожата чудно контрастираше с тъмносиньото облекло.

— Прилича на някоя чудна младоженка — промърмори Дрискъл.

Денхам изглеждаше извънредно доволен от забележката на помощника си.

— Така ли мислиш, Джек? Съгласен съм с теб!

— Това е най-прелестният костюм, който съм виждала — извика Анна като се приближи.

— Вярно! — извика Денхам. — Застанете там!

— Много съм нервна, мистър Денхам. Ами ако не подхождам за вашите снимки?

— Не съществува подобна опасност, сестричке. Ако не бях сигурен в това, днес нямаше да се намирате на този кораб. Няма защо да се безпокоите.

Анна се усмихна ободрена и се отправи към посочената ѝ от директора посока. Дрискъл ѝ направи мълчаливо знак, че няма защо да се безпокои. Лъмпи и половин дузина моряци в късо време се приближиха до мястото, където щяха да се правят снимките. Игнац, сгушен в ръцете на Лъмпи, издаваше от време на време слаби чудновати звукове. Най-последно се появи и мустакатият Енгелхорн, който хвърли на младата жена окуражителна усмивка.

— Застанете в профил! — изкомандува Денхам. Апаратът бе готов. — Сега! Когато отворя обектива, останете за минута неподвижна. След това се обърнете бавно към мен. Погледнете ме!

Дайте изражение на изненада. После се усмихнете слабо. Тогава се послушайте. След това се засмейте. Разбрано, нали? Внимание!

Анна изпълни дадените ѝ нареждания. Беше по-лесно, отколкото очакваше. Същото нещо я бяха карали да прави във филмовата къща Форт Яло. Моряците започнаха отново да коментират.

— Беше великолепно — каза Денхам и даде позволение за почивка. — Сега ще опитаме нещо друго.

— Винаги ли снимате сам? — запита Анна, когато той започна бързо и изкусно да сменя лентите.

— Да, след последния си филм в Африка. Имахме великолепен случай да снемем един разбеснял се носорог, ала операторът се изплаши и остави снимките. Глупак! А аз бях само на няколко крачки от него, с карабина в ръка. Не ми се довери да убия звяра, преди последният да убие него. От тогава лично извършвам всички снимки.

Енгелхорн, който до този момент дъвчеше спокойно вечния си тютюн, се приближи до Дрискъл.

— Защо си се начумерил, приятелю? Какво има?

— Започвам да се безпокоя — отвърна офицерът. — Цялата тази мистерия...

— Той ни води вече в две опасни пътувания — успокои го Енгелхорн. — И този път ще ни изведе на добър край.

— Ала сега имаме със себе си жена.

— Това е негова работа — отвърна Енгелхорн с твърд глас.

— Да продължим, Анна! — изкомандува отново Денхам. — Застанете хей там! Когато отворя обектива, вдигнете бавно главата си. Бъдете напълно спокойна. Не очаквате да видите никого. Готово! Започваме!

Силно вълнение обхвана всичките наблюдатели, когато Денхам започна да върти дръжката на апарата. Той се стараеше да предаде на младата жена своето настроение.

— Погледнете нагоре. Бавно, бавно. Вие сте съвсем спокойна. Още нищо не виждате. Вдигнете си главата. По-високо. Така! Сега го виждате. Вземете изражение на смайване. Не можете да повярвате, че това е истина. Очите ви се разширяват. Още повече! Изпитвате ужас. Но сте прикована на едно място. Не можете да си отместите погледа. Не можете да бягате. Вие сте безпомощна, Анна! Никаква надежда. Какво можете да сторите? Къде ще избягате? Вие сте безпомощна,

напълно безпомощна. Но сте запазили способността да викате! Тази е единствената ви надежда. Все пак, не можете да сторите това. Гърлото ви е свито. Опитайте се да изпискате, Анна. Може би, ако не го гледате, ще успеете. Ако погледът ви се отклони от тази гледка. Нямате сила да го отклоните, но можете да закриете очите си с ръце, Анна. Приближете длани до очите си, Анна. Сега изпискайте! Изпискайте, Анна, за да спасите живота си!

С очи скрити в ръце, свита на кълбо, Анна изпищя.

Дивият ѝ пронизителен писък се понесе от лекия вятър към морската шир. Това беше вик, предизвикан от истински ужас. Денхам бе сполучил в първия си опит. Анна не се мъчеше да изглежда изплашена. Тя беше наистина ужасена. Сцената бе толкова сполучлива, че в знак на състрадание, Игнац се хвърли към господаря си и завря малката си главичка в ръцете му.

— Грандиозно! — извика Денхам и избърса изпотеното си чело. — Изиграхте всичко това великолепно.

Дрискъл хвана Енгелхорн за рамото.

— Честна дума — прошепна той. — Трябва да науча нещо по-съществено за цялата работа. За какво взема тази жена с нас? Какво мисли той, че тя в действителност ще види?

— По-спокойно! — отвърна шепнешком Енгелхорн. Челюстите му не преставаха да дъвчат равномерно тютюна. — Мисля, че можем да му се доверим. Мисля даже, че сме длъжни да му се доверим.

ГЛАВА IV

Тъпият безформен нос на „Скитникът“ цепеше неуморно гладката повърхност на Южното море. Гребените на вълните се издигаха, блъскаха се в страните на стария кораб и се разбиваха на хиляди водни капчици. Ала тази непрестанна борба не плашеше „Скитникът“. Подпомогнат от мощните си машини, той бързо се движеше напред.

Атлантическият океан беше вече далеч зад тях. Минаха през Панамския канал, край Хавайските острови, Япония, Филипините, Борнео, даже и Суматра. Въпреки това, бързината от четиридесет мили в час не бе намалена.

Посоката беше югозападна. Часовникът показваше дванадесет по обяд. Времето беше горещо. Беше толкова горещо, че екипажът носеше дрехи, които само най-елементарното приличие налагаше да се носят в присъствието на дама. Лъмпи беше облечен почти толкова, колкото и верния му Игнац. Старият моряк беше извънредно слаб. Ребрата му се открояваха с най-малки подробности. От хълбоците му висяха жалки панталони, които свършваха някъде под коленете. И според неговата честна дума това беше всичко, което притежаваше.

Все пак това бе костюм, който представляваше облекло напълно подходящо за температурата. Но температурата можеше да бъде по-висока, като се има предвид, че „Скитникът“ плуваше в най-горещия пояс на Индийския океан. Първият офицер на „Скитникът“, в бели панталони и риза, беше сравнително спокоен. Той можеше да е още по-спокоен, ако температурата не беше се покачила и ако не отсъствуваше една личност.

Най-после Анна се яви. И тя беше облечена в бяло, носеше мека ленена шапка, а голите ѝ крака бяха обути в малки платнени обувки. Заоблените ѝ глезени имаха цвета на златните есенни листа. Бузите ѝ излъчваха свежест и живот.

— Добър ден, Лъмпи — каза тя.

Лъмпи се изправи и потърка изгорелите си от слънцето гърди. После накара също и Игнац да стане.

— А за мене няма ли поздрав?

— Здравейте, Джек — додаде Анна усмихнато.

— Къде се губехте досега?

— Пробвах си костюмите. Повечето от тях отлично ми отиват. Много е важно да разбере коя част от лицето ми е най-добра за снимане.

— Според мене цялото ви лице отговаря на изискванията на фотографското изкуство.

Анна се обърна към Игнац и малкият акробат в миг се намери в ръцете ѝ. Зад известното прикритие, което представляваше тялото му, тя се засмя слабо смутена.

— Прието, но вие не сте режисьор.

— Ако бях, в този момент нямаше да се намирате на кораба — заяви със сериозен глас Дрискъл.

— Хм! Твърде мило от ваша страна.

— Вярвам, че разбирате какво искам да кажа — настоя той все така сериозен, въпреки усмихнатия поглед на младата жена. — И дума не може да става, че съм повече от доволен от присъствието ви. Ала защо сте тука? Какъв фантастичен филм готви Денхам, когато пристигнем... кой знае в кой край на света?

— Не ме интересуват неговите планове. Не се безпокоя и от това, че пази в тайна целта на пътуването. Няма значение къде отиваме и не е важно какво ще ме кара да върша. — Тя направи с ръка един полукръг, сочейки безкрайната водна шир. — На този стар кораб съм преживяла най-щастливите минути от живота си.

— Нима това е истина, Анна?

— Разбира се! — Ала тя изведнаж взе шеговит тон. — Всички сте толкова добри: Лъмпи, вие, мистър Денхам и капитана.

Те се отправиха бавно към перилата на палубата и се вгледаха в тропическото море. Водата се плискаше о стените, като разпръскваше малки жълти частички, които при по-внимателно наблюдение се оказваха миниатюрни медузи. Всяка от тях не беше достатъчна да запълни една детска шепка, но те плуваха спокойни и сигурни в сред безбрежния океан. „Морски дяволчета“, така ги наричаше Лъмпи.

Анна и Дрискъл стояха мълчаливи и доволни.

През времето, което бе изтекло от напускането на нийоркското пристанище, те се бяха много сближили. Дрискъл беше затворен и несвикнал да другарува с жени. Въпреки това той беше вече разказал на Анна как избягал от дома си, за да не ходи на училище. Беше ѝ говорил също за своята майка. Тя му бе простила отдавна, ала с трепет следяла всичките опасни приключения, в които се бе впускарал. Анна разправи на Дрискъл, и то само на него, за живота си до момента, когато Денхам я намери. Описа му чифлика, в който се бе родила. Разказа му за смъртта на родителите си, подлостта на чичо си, който след смъртта на баща ѝ бе ѝ отнел имуществото. Разправи му за отиването си в Ню Йорк, за отчаяните опити да си намери работа, за глада и страха, който бе преживяла.

Мислите ѝ в този момент отново се върнаха към преживените тежки часове.

— Имах щастие — продума тя ненадейно със сериозен глас, — да попадна в ръцете на мистър Денхам.

— Щом като говорите за Денхам, ще му позволите ли да се намеси в разговора? — запита зад тях един отривист глас и те се обърнаха, за да видят директора на филмовото предприятие.

— Нови проби ли? — пожела да се осведоми Дрискъл. Анна постави Игнац в ръцете на Лъмпи, но Денхам поклати отрицателно глава.

— Няма защо да бързате — каза той.

Когато Анна се отдалечи, Денхам запали цигара. Той предложи на Дрискъл, но първият офицер тикна ръцете си дълбоко в джобовете, като ги сви така, че те изпъкнаха ясно под плата.

— Мистър Денхам — каза той упорито, — искам да се осведомя по една работа.

— Какво има, Джек? — запита Денхам и се загледа във върха на цигарата си.

— Кога ще узнаем целта на нашето пътуване?

— Твърде скоро — отвърна усмихнато Денхам.

— Ще ни кажете ли какво трябва да правим, когато пристигнем там?

— Не ме карайте да ставам гадател, млади човече.

— Дявол да го вземе! Нима нямате поне представа за онова, което ни очаква?

Денхам хвърли цигарата си през перилата и изгледа Дрискъл въпросително.

— Искаш да ме ядосаш, Джек?

— Знаете, че нямам подобно намерение.

— Тогава, защо създаваш ненужни неприятности?

— Не разбирате ли, че не се отнася до мен. Анна...

— О! — Денхам стана сериозен. — Значи ти си се увлякъл повече, отколкото предполагах. По-добре се откажи от това, Джек. Имам достатъчно други неприятности. Не прибавяй към тях и една любовна история.

— Кой е говорил за любовни истории? — отвърна Дрискъл заруменял.

— Всякога се случва така — каза Денхам, като отправи поглед към наблюдателницата. — Някое голямо твърдо сварено яйце се срещне с едно хубавичко лице и — свършено! Счупва се и се стопява.

— Кой го е счупил? — запита възмутено Дрискъл. — Нямам нищо общо с Анна, не е ли така?

— Разбира се! Винаги съм те смятал за сериозен, решителен млад човек, Джек. Ала, ако красотата ти повлияе... — Той постави ръцете си на хълбоците и леко се засмя. — Ето на, че попаднах на нужната тема за главната си песен.

— Какво приказвате, за Бога?

— Отнася се до новия ми филм, който подготвям. Звярът е решителен, по-решителен от тебе и от когото и да било смъртен човек. Той е способен да преобърне света. Но когато красотата се приближи до него, той бива укротен. При нейното появяване той става кротък като дете. Забравя първоначалната си цел. И малките ловци го побеждават. Размисли върху това, млади човече.

Дрискъл все още ядосан и забъркан гледаше усмихнатия си началник, когато един млад моряк бързо се приближи.

— Мистър Денхам — каза той, — капитанът ви моли да отидете на мостчето. Според него сме стигнали вече мястото, за където пътуваме.

— Добре, Джими.

Лицето на Денхам се проясни и той разтърси триумфално рамене:

— Хайде, Джек. Вярвам, че се интересуваш от това. Преди малко искаше да знаеш къде отиваме. Ела с мене, за да ти кажа.

Той полетя към капитанското мостче, следван по петите от Дрискъл, чиито очи светеха.

Капитан Енгелхорн, спокоен даже и в този тъй дългоочакван момент, разглеждаше голямата карта, която лежеше върху една маса.

— Това е положението по обяд — каза той, като предъвкваше бавно тютюна. — Две на юг и деветдесет на изток. Вие обещахте, че когато стигнем тази точка, ще ми дадете някои сведения.

— На запад от Суматра. — Денхам разгледа с голямо внимание посоченото място. — Вярно! На запад от Суматра! На запад изобщо от каквито и да са морски пътища. Аз познавам Индийския океан като пръстите на ръцете си, но в тези води никога преди не съм идвал.

— Накъде ще отплуваме сега? — запита възбудено Дрискъл.

— Към югозапад — каза троснато Денхам.

— Югозапад? — Енгелхорн запридъвка по-бавно тютюна си.

— Но в тази посока няма нищо... никаква земя в протежение на хиляди мили. А какво ще правим без храна? Екипажът ни твърде скоро ще я привърши. А вода? А възлища?

— Успокой се, капитане — каза Денхам със смях. Върху лицето му се четеше задоволство. — Твърде малко ни остава да плуваме.

Той бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади натъпкан портфейл. От многото книжа той избра два пожълтели къса хартия, написани с дребен почерк и ги постави върху масата.

— Ето островът, който ни трябва.

— А! Какво местоположение! — Енгелхорн гледеше учудено. Мистър Дрискъл донесете голямата карта.

— Този остров не е отбелязан и на най-подробната карта, капитане. Трябва само да го намерим. И скицата и местоположението на острова са нанесени от един мой приятел, капитан на един норвежки кораб.

— Той се е пошегувал с вас — каза Дрискъл.

— Слушайте! — Денхам се обърна с лице към двамата си събеседници, като че ли искаше да ги убеди с погледа си. — Една лодка пълна с туземци била отвлечена от силна буря. Когато моят приятел я забелязал, в лодката се намирал само един жив човек. Този човек умрял, преди да стигнат най-близкото пристанище. Ала

капитанът успял да научи от него някои подробности за острова и да определи приблизително местонахождението му.

— А кога сте научили тази история? — запита Дрискъл.

— Преди две години в Сингапур. С норвежеца се познавах от години. Той предполагаше, че този остров ще ме интересува.

— А вашият норвежец вярва ли в историята на туземеца? — промърмори Енгелхорн.

— Няма значение. Аз вярвам! Защо пък не? Нима е възможно един дивак да има толкова развита фантазия?

Картата беше наистина внушителна. Започваше от левия край с един песъчлив полуостров, дълъг около миля и половина. На предната част на полуострова беше означен висок скалист бряг с мъчно проходим зигзагообразен канал, който водеше до малко заливче. Другият край на този полуостров, обрасъл с гъсти гори, свързваше при морето със стръмен и висок бряг. Според означенията на норвежеца, на някои места брегът беше висок около няколкостотин метра. Някъде към средата на останалата част на острова, пред който полуостровът се губеше, се издигаше грамадна планина, прилична на човешки череп. Последната подробност на картата се състоеше в една стена, висока повече от дванадесет човешки боя. Тази стена, масивна и огромна, служеше като сигурна пречка срещу всеки, който би се опитал да се прехвърли в полуострова откъм отделената със стена част на острова.

— Една стена! — промърмори смаяно Енгелхорн.

— И то каква стена! — каза Денхам. — Построена толкова отдавна, че наследниците на строителите ѝ са се върнали отново към първобитния живот и са забравили напълно за цветущата цивилизация, която им е издигнала тази защита. Стената е толкова здрава, колкото и преди векове.

Денхам се спря и поклати внушително глава.

— Туземците се грижат стената да е винаги здрава. Имат нужда от нея.

— Защо? — запита Дрискъл.

— Защото от другата страна съществува нещо... нещо, което ги изпълва със страх.

— Неприятелско племе? — каза Енгелхорн.

Денхам се обърна към капитана и го изгледа продължително. След това седна и запали цигара.

— Чували ли сте някога за... Конг?

Дрискъл поклати отрицателно с глава. Енгелхорн дъвчеше замислено.

— Как? Да... разбира се. Малайско суеверие. Нали имам право? Някакъв бог, или дявол или нещо подобно.

— Да, струва ми се, че имаш право — съгласи се Денхам. — Ала това не е нито човек, нито животно. Нещо чудовищно. Всесилно. Страшно подвижно. От векове държи острова под непрестанен гнет.

Енгелхорн отново задъвка тютюн. Дрискъл слушаше с явно недоверие.

— Казвам ви, че има нещо на този остров — заяви Денхам. — Нещо, което бял човек не е виждал. Всяка легенда има в основата си истина.

— И — възкликна Енгелхорн със светнало лице — вие се надявате да го снимате?

— Каквото и да се намира там, аз ще го снимам.

— Да предположим — намеси се Дрискъл със сух глас, — че „той“ не пожелае да се види на филм?

Денхам се изправи и потри весело ръце.

— Да предположим, че не се съгласи, а? — каза той. — А защо тогава съм взел тези газови бомби?

Той се обърна и отправи поглед на югозапад. Колкото и да беше скептичен и загрижен за Анна, Дрискъл не можа да устои и да не се обърне към същата посока. Неволно очите му светнаха в нетърпеливо очакване. Енгелхорн дъвчеше спокойно, като разглеждаше в продължение на няколко минути грубата скица. След това се зае да определи месторазположението на острова върху простряната на масата голяма карта.

ГЛАВА V

Дрискъл хвана Анна за ръка и двамата се отправиха тичешком към главната мачта. След няколко минути те се намериха на наблюдателницата, която бе построена на една височина от двадесетина метра над палубата на кораба. Тук вятърът беше по-силен и те с наслада изложиха лицата си на приятния му лъх. От тази височина океанът изглеждаше по-ослепително син, отколкото от палубата. На десетки мили на юг се простираше някаква тъмна ивица, чиито краища изчезваха в далечината. Тя изглеждаше не по-висока от широчината на една човешка длан, но на места се издигаше доста нависоко.

По безоблачното синьо небе се забелязваше само едно живо създание. Грамаден албатрос се носеше лениво на няколко метра над водата. Той приличаше на малък аероплан, който върши всевъзможни фокуси.

— Колко е красиво! — извика възхитена Анна. — Защо по-рано не сте ми посочили това място. Усецам, че ме обземат същите чувства, които изпитва изследователят при приближаването на някоя нова земя.

— Чакайте да видим — каза Дрискъл. — Изследовател е онзи човек, който пристига на мястото първи. Тогава и вие сте изследователка. Вие сте първата жена, която ще стъпи на този остров.

— И така също, ние отиваме към острова, върху който досега бял човек не е слизал. Това страшно ме вълнува.

— След колко време смятате да пристигнем там? — Анна вдигна към Дрискъл поглед, в който се четеше силен интерес.

— Хм, ако наблизко съществува подобен остров, трябва да го намерим след двадесет и четири часа — заяви Дрискъл с известна загриженост.

— Мистър Денхам е толкова развълнуван, че не е в състояние да стои на едно място. Мисля, че през цялата нощ не е мигнал.

— И аз не съм по-спокоен — призна Дрискъл, като се загледа към югозапад.

Анна се обърна към него и го изгледа заканително.

— Вие? Но струва ми се вие даже не вярвате в съществуването на подобен остров.

— Дано всичко това да се окаже измислица — каза замислено младият човек.

— И вие сте човекът, който като момче е избягал от къщи, за да търси приключения? Срам, господин офицер!

В гласа ѝ звучеше предизвикателство. Ако тя обаче подозираше причината за неговия страх от пътуването им до тайнствения остров, с нищо не даваше да се разбере това. Дрискъл внимателно я изгледа.

— Знаете ли, защо се тревожа, Анна? Не разбирате ли, че се страхувам само за вас. Денхам не се спира пред никакви рискове. Какво ще иска от вас?

— След онова, което той направи за мене, Джек, съгласна съм да сторя всичко, каквото пожелае. Вярвам, че и вие сте съгласни с мене.

— Да, имате право, Анна. Ала Денхам не знае граница на благоразумието, когато има възможност да снима някоя хубава сцена. Докато не успее в задачата си, той не взема предвид онова, което би могло да се случи. Да, познавам го! Зная, че ще кажете, че никога няма да иска от нас да извършим онова, което сам не би сторил. Съгласен съм с това. Но не е така и за вас. Не трябва да се излагате на опасности.

— Е добре, но поне засега няма защо да се безпокоите.

— Не мога да постъпя другояче. Ако се случи нещо с вас! Анна, погледнете ме!

Вместо да стори това, Анна се извърна така, че само една част от малкото ѝ ухо остана да се вижда.

— Анна, вие знаете, че ви обичам.

Но Анна продължаваше да стои в същото положение. Само видимата част от ухото ѝ се зачерви.

Дрискъл внимателно я хвана за раменете и я привлече към себе си.

За момент Анна не се възпротиви. След малко обаче се отдръпна, за да хване ненадейно изскочилия отнякъде Игнац.

— Джеймс! Той пак се е освободил.

— Анна, погледнете ме!

Ала младата жена беше твърде заета с пищящото животно. То скочи върху раменете ѝ и я прегърна през врата.

Дрискъл вдигна маймунчето от врата на момичето.

— Анна! — почти извика той. — Разполагаме с толкова малко време. Моля ви се, Анна, аз се страхувам за вас. И толкова много ви обичам.

Най-сетне Анна го погледна право в очите и без по-нататъшни заобикалки се намери в обятията му. Устните на младия човек се допряха до косата и до зачервеното ѝ ухо и след това се впиха в розовите малки устни.

Слънцето се канеше да залезе. Яносиният цвят на небосклона беше започнал да се прилива в най-фантастични краски, чиито основен тон бе червеният.

В тази изпълнена с някаква особена трептяща омара атмосфера, албатросът почти се изгуби от погледа.

На юг черната тъмна ивица се бе превърнала в едва забележима ниска мъглява преграда, която бавно се приближаваше към кораба.

Обаче никой от тези, които се намираха на наблюдателницата, не я забеляза.

ГЛАВА VI

Мъглата се сгъстяваше през цялата нощ. Няколко часа преди разсъмване „Скитникът“, насочван от капитан Енгелхорн към тайнствения остров на норвежеца, беше намалил твърде чувствително скоростта си. С настъпване на утрото, той още пълзеше всред жълтеникавата полупрозрачна омара, която се простираше на няколко мили околоръст.

Срещу тази проникваща влага никакви дрехи не помагаха. Облеклата на екипажа висяха като на киснати във вода парцали. Вода капеше отвсякъде: от стените, от въжетата, от брезентите и се стичаше на малки вадички по краищата на палубата.

На разстояние от няколко метра хората и предметите приличаха на неясни, едва очертаващи се видения. Ако разстоянието беше по-голямо, те напълно се скриваха в меката, бяложълтеникава мъгла. Денхам, Енгелхорн, Дрискъл и Анна, които бяха на капитанското мостче, не можеха да видят нито моряка на наблюдателницата, който се мъчеше да прониже с поглед мъглата, нито стария Лъмпи, който влачеше по палубата един сандък, пълен с насмолени въжета.

Шумът от влаченето обаче достигаше ясно до слуха им. Благодарение на някаква особеност на обкръжаващата ги атмосфера, гласовете им долитаха до мостчето много по-силно, отколкото през ясен слънчев ден.

— Ах, проклета мъгла! — продума Денхам и се закашля. Той едва можеше да говори от вълнение. Цялото му същество се намираше в едно очакване и очите му нито минута не се отклоняваха от югозапад.

— Сигурен ли сте в посоката, капитане?

— Съвсем! — избъбри спокойно Енгелхорн и взе ново количество тютюн. — Миналата нощ, преди тази проклета мъгла да се яви, направих лични изчисления.

— Джек! — прошепна Анна, като се хвана по-здраво за ръката му. — Ако скоро не стигнем острова, ще полудея. Никога през живота

си не съм била толкова развълнувана.

— Не се тревожи — поиска да я успокои Дрискъл. — Всичко ще излезе благополучно. Само не прави неща, които биха могли да ме развълнуват.

— Ако изчисленията ви са верни, капитане — заяви Денхам, — трябва да приближаваме острова.

— Отговарям за тях. Но ако мъглата не се вдигне, не ще бъде чудно да минем покрай самия нос на острова, или пък — додаде той, — да се блъснем в него.

Високият остър глас на моряка, който измерваше с въже дълбочината на дъното, ненадейно долетя до тях.

— Дълбочината е по-голяма от тридесет фатома.

— Безсъмнено — обади се Дрискъл почти с радост.

— Вашият норвежец е правил само предположения относно месторазположението. Как ще познаем, че островът е този, който търсим.

— Нали ви казах — почти изкрещя Денхам. — Ето планината. — Той се мъчеше да проние с поглед гъстата мъгла.

— Бях забравила — извини се Анна. — Искате да кажете планината, която има форма на череп?

— Дъно! — Строгий глас на моряка ги накара да се схванат на мястото си. — Дъно на двадесет фатома.

— Знаех това — Енгелхорн дъвчеше спокойно. — Дълбочината ще намалее твърде бързо. Най-малка скорост, мистър Дрискъл. Съобщете им.

Дрискъл се отправи към капитанската кабина и чрез тръбата предаде заповедта в помещението на машините. В отговор се чу дрънкането на звънци и „Скитникът“ значително намали хода си.

— Вижте! — извика Анна. — Мъглата става по-рядка!

— Шестнадесет! — долетя отново гласът на моряка.

— Шестнадесет фатома!

Този път вече и спокойният Енгелхорн започна да се ослушва, като се вгледа напред.

— Слушайте! — прошепна Анна.

— Какво чувате? — запита Денхам все така шепнешком.

Анна тръсна глава и тримата се ослушаха. Ненадейно нервният глас на Джими, моряка в наблюдателницата, достигна до тях.

— Крайбрежни скали!

— В каква посока? — изкрещя Дрискъл.

— Точно срещу нас?

Дрискъл полетя към кормилото и предавателната тръба. Заповедите му се чува ясни и отсечени. Почти моментално последва силно сътресение на кораба, което се дължеше на внезапно дадения на машините заден ход.

— Десет фатома! — извика измервачът.

— Хвърлете котва! — изрева Енгелхорн.

— В разредената мъгла се различиха няколко фигури.

След минута се чу силно дрънкане на вериги. Котвата падна във водата. Чува се нови звънци. „Скитникът“ потрепери и спря. Всеки се заслушваше.

Мъглата почти се беше вдигнала. След едно по-силно духване на вятъра тя се разцепи и разпръсна. Синьото море беше осветено от слънцето, но при все това не беше напълно открито за погледа.

А малко по-напред, на не повече от четвърт миля се издигаше покрит с гори остров, на задната част на който се намираше висока планина, която страшно наподобяваше формата на череп. Нейните склонове достигаха до самия бряг. Последният беше песъчлив, с разхвърляни тук-там скали.

— Същата планина! — Денхам победоносно протегна ръка напред. — Виждате ли я? И стената! Стената! — Той силно тупна Енгелхорн по рамото. — Ето я там. Сега вярвате ли ми? — Полупиян от вълнение, той скочи от мостчето и се затича към борда. — Лодките! По-скоро свалете лодките! — извика той.

— Джек! — прошепна развълнувано Анна. — Виждали ли сте някога нещо по-красиво? — В погледа на Дрискъл обаче се четеше силно вълнение. Устните му се свиха и лицето му придоби строг израз. Той се отправи към борда, за да направлява свалянето на лодките и натоварването на необходимите принадлежности.

След няколко минути всичко беше готово за слизане.

— И аз ще дойда с вас на брега, нали? — запита тя.

— Разбира се.

Като чу тези няколко думи, Дрискъл веднага остави работата си.

— Разумно ли е да напусна кораба, преди да узнаем, какво има на брега? Какво ни очаква?

— Слушай, Джек! — каза бързо, но при все това засмяно Денхам. — Кой е началникът на тази експедиция? Горчивият опит ме е научил винаги да нося със себе си апаратите за снимане. Как мога да зная кога ще ми потрябват.

— Но, мистър Денхам! — Дрискъл се обърна с гръб към Анна, за да не бъде чуто от нея. — Лудост е да се рискува.

— Върши си работата, Джек! — заповяда отсечено Денхам. — Хайде. Извади пушки и муниции! Взemi една дузина газoви бoмби. И ми изпрати няколко души, за да носят апаратите.

Дрискъл се поколеба, но след минута разтърси безпомощно рамене и като погледна загрижено към Анна, се отдалечи. Денхам поклати глава в знак на безкрайно учудване и многозначително смигна на Анна.

— Накарай някого да донесе кутията с костюмите — каза той. — Ако имаме щастие, ще направим чудесни снимки.

Когато Анна се отправи към кабината си, Денхам отиде на капитанското мостче. Там завари Енгелхорн, който внимателно разглеждаше острова с бинокъла си.

— Виждаш ли нещо, капитане?

— Нищо, освен онези няколко колиби в подножието на планината.

— Аз ги разгледах от борда, но ми се струва, че във вътрешността на гората има по-големи къщи.

— За първи път слизам на остров, чиито обитатели не идват към кораба, за да го разгледат.

— Диваците трябва да са някъде наблизо. Чуваш ли тези тъпани?

Енгелхорн кимна с глава и двамата мъже се ослушаха. Един дълбок мек звук, с особен ритъм, долиташе от острова.

— Интересно, че още не са ни открили.

— И последният дивак трябваше вече да е тук — настоя Енгелхорн.

— Може би са ни видели и чрез този шум ни дават сигнал.

— Зная, че и друг път сте чували сигнали на диваци, мистър Денхам — додаде Енгелхорн тихо. — Безсъмнено, разбирате, че този шум не е сигнал. На острова има някаква церемония, и ми се струва, че тази церемония е от твърде важен характер.

Той слезе от мостчето и се отправи към Дрискъл, който даваше последни нареждания. Лодките се спуснаха и се натовариха. Той ги гледа известно време и след това отправи погледа си към предната част на палубата.

— Нека дойде първият механик! — заповяда той.

Един нисък пълен моряк бързо се приближи.

— Този човек, заедно с други четиринадесет души, ще останат на кораба — каза Енгелхорн на Дрискъл. — Избери тези четиринадесет. Всички останали ще слязат с нас на брега.

Дрискъл кимна с глава в знак на съгласие и отиде да избере хората. Пръв той избра Лъмпи, който посрещна избора със силно недоволство.

— Кой ще се грижи за газовите бомби? — запита Денхам.

— Вземи ги ти, Джими — заповяда Дрискъл.

Джими се наведе над кутията, повдигна я малко, но разбра, че е твърде тежка. Въпреки това, той я нарами и се запъти към борда.

— Вярвам, че ще дойдеш, капитане? — попита Денхам.

— Няма защо да се съмнявате в това — отвърна Енгелхорн. — Никога досега не съм изпускал случай да надникна в островите или полуостровите, които съм посещавал.

— Радвам се, защото ще бъдеш от голяма помощ. Сигурно ще разговаряш с туземците. Техният говор едва ли прилича на езиците и наречията, които знам.

— Готово — заяви Дрискъл. — И двете лодки са натоварени.

Енгелхорн и Денхам слязоха в първата лодка и гребците се заловиха за веслата. Дрискъл направи знак на втората лодка да почака. На палубата се показа Анна. Той мълчаливо ѝ помогна да се настани в лодката и след това се дръпна.

— По-добре напълнете пушките си — обърна се той към кормчията. — А не ще бъде зле да направите няколко зигзага преди да стигнете брега.

След един последен поглед той скочи в лодката до момичето.

— Едва сега виждам целия екипаж заедно — каза Анна. — Не предполагам, че е толкова голям.

— Двадесет човека във всяка лодка — осветли я Дрискъл. И добави замислено:

— Ще имаме нужда от тях.

— Глупости! Сигурно туземците ще се отнесат твърде любезно към нас.

— Не вярвам. Чуваш ли тези тъпани? Капитанът и Денхам смятат, че негрите чествуват някакъв празник. Много бих желал да зная, какво е това празненство.

— Може би чествуват годежа на някое хубаво момиче.

Дрискъл я погледна. Златистата ѝ коса падаше около зачервеното ѝ развълнувано лице.

— Щом говорим за годежи на хубави момичета — подзе той и погледна нагоре към наблюдателницата на кораба.

С приближаването им към брега, шумът от тъпаните се усилваше все повече и повече; ритъмът ставаше все по-ясен. И както Енгелхорн беше казал, звучеше много тържествено и не изглеждаше като обикновен сигнал.

Лодката на Енгелхорн беше стигнала брега и Денхам поставяше вече апарата върху статива. Той натовари един моряк с готовия за снимане апарат, даде на друг кутията с филми, а трети накара да вземе гардеробчето с костюмите. През това време Енгелхорн разпределяше между останалите предназначенията за размяна стоки. С изкривено от усилие лице, Джим вдигна на рамо газовите бомби.

— Стой близо до мене, Джими — даде му наставление Денхам. — И внимавай къде стъпваш. Има достатъчно трихлорид в тях, за да приспи цяло стадо носорози.

— Ще срещнем ли подобни животни? — запита Джим.

— Нещо много по-интересно! Къде е Дрискъл?

Дрискъл се приближи тичешком, последван от Анна. Неговата лодка току-що бе стигнала брега. Постави въоръжени хора при всяка лодка.

— Всичко е готово.

— Стойте до мене, Анна.

— Аз ще се грижа за нея — бързо заяви Дрискъл.

Денхам се ухили. Голямото вълнение, което го бе обхванало при приближаване на острова, беше изчезнало. Той беше пак спокоен, непоколебим и бърз в решенията си.

— Добре, Джек. Готово ли е всичко, капитане?

Енгелхорн кимна с глава. Той и Дрискъл дадоха знак и моряците от двете лодки се строиха в две колони. Денхам се отправи към

разпръснатите колиби, които се виждаха доста ясно. Зад него вървяха носачите на филмовите принадлежности, следвани от Енгелхорн, Дрискъл и Анна.

Когато групата постепенно се заизкачва по слабото възвишение, стената започна да изпъква все по-ясно, макар че се намираше на голямо разстояние. Тя беше грамадна. Скицата на норвежеца даваше много слаба представа за гигантската преграда, която се разпростираше до двата края на полуострова. В подножието ѝ растяха храсталаци. Тук-там имаше даже и дървета. Ала върховете и на най-високите се намираха много по-ниско от горната част на стената. Величината ѝ не се намаляваше и от дълбоката пропаст под нея.

Стената беше направена от истински дървета. На едно място обаче се виждаше нещо подобно на врата, крепена от масивни каменни колони, каквито се срещаха по цялото ѝ протежение през всеки десет метра.

Шумът от тъпаните ставаше все по-силен и по-ясен, ала никакви хора не се показаха от колибите, към които се приближиха. Никой не се появи, даже когато групата навлезе в селото. Числеността на къщите позволяваше да се предположи, че жителите наброяваха няколкостотин души. Постройките бяха твърде обширни и разположени на големи разстояния една от друга. Всяка една от тях имаше врата, полузатулена от гъстата растителност. Тесни пътеки под дърветата представляваха улиците на селото. Всички те обаче водеха към място, отгъпкано от много боси крака — вероятно площадът. Едно нещо отличаваше селото от всички други, които Енгелхорн или Денхам бяха виждали. Това бяха разхвърляните тук-там каменни колони и части от стени, които поразяваха с майсторските си украшения. Те се срещаха почти край всяка къща, но повечето бяха пръснати около стената.

— Предполагам — заяви Денхам, като посочи към стената — че някога тя е била външна ограда на голям град. Не е ли грамадна?

— Великанска — съгласи се Енгелхорн.

— Прилича много на египетска постройка — додаде Денхам замислено.

— Кой, според вас, са я построили? — запита почти със страхопочитание Анна.

— Никой не може да отговори на този въпрос — намеси се Дрискъл.

— Какъв шанс! — възкликна ненадейно Денхам. — Каква картина!

Между това никой още не се бе появил. Ала в този момент звукът от тъпаните замря и до групата достигнаха пеещите или по-скоро крещящи гласове на много хора. Дрискъл се спря и протегна ръка в знак за мълчание. Анна се хвана за рамото му, а моряците се спогледаха изпитателно. Звукът от пеенето идеше откъм стената. Денхам бутна Енгелхорн и му посочи една необикновено голяма къща пред тях.

— Ако отидем зад нея, непременно ще ги видим.

— Чувате ли какво пеят — прошепна Анна на ухото на Дрискъл.
— Те викат: „Конг! Конг!“

— Денхам — обърна се Дрискъл към режисьора.

— Чувате ли? Безсъмнено това е някакво голямо празненство.

— Да, разбирам! — отвърна Денхам. — Да вървим?

Тръгнаха предпазливо напред. Той се приближи до Енгелхорн.

— Мислиш ли, че можеш да говориш на наречието им?

— Още не мога да чуя техни думи. — Енгелхорн се послуша внимателно. — Прилича ми обаче на езика на туземците от Ния. — Какво щастие, ако това е така.

Групата вече стигна до голямата къща и Денхам с движение на ръката си даде знак за спиране. След това съвсем бавно се приближи до ъгъла на постройката.

— Тихо сега! — каза той шепнешком. — Стойте там, докато видя какво става! — След момент той изчезна.

Дрискъл изгледа моряците, за да види дали са готови. Енгелхорн взе нова порция тютюн. След една минута Денхам се върна.

— Религиозно тържество — прошепна той. — Енгелхорн, Дрискъл! Елате и вижте. Но пазете тишина.

Самият Денхам беше толкова развълнуван, че пристъпваше на пръсти. Той вдигна апарата си и се отправи към ъгъла на къщата, с намерение да снима. През време на неговите операции тъпаните продължаваха да издават мек звук. Над последния се издигаха страшните викове на много гласове. Рядко, но страшно зрелище! Наблюдаващите изпитваха най-разнообразни чувства. Несъзнателно привлечени, Анна и моряците се приближиха до ъгъла и се вгледаха в пеещите туземци.

ГЛАВА VII

Пред очите им се откри голям, широк площад, който се простираше до самата стена. Срещу него се издигаше грамадната дървена врата, която моряците бяха видели още от брега. Вляво от основите на вратата, до горната част на стената, се намираше широка каменна стълба. В средата на площада имаше малка платформа, върху която бе коленичило едно младо момиче.

То беше наистина много красиво. Едва ли би било възможно да се намери между дивите племена из островите на Индийския океан по-привлекателна девойка. Многото цветя, които бяха поставени като диадема върху главата ѝ, усилваха още повече нейния чар. От двете страни на девойката, по стъпалата и в подножието на стълбата, пеещите туземци се клатеха напред и назад, под ритъма на тъпаните. Малко настрана се въртеше с френетична бързина един гърбав и грозен туземец, вероятно докторът или жреецът на племето. Той беше безсъмнено главният виновник за устроената церемония. Вляво от жреца един истински гигант, натруфен с най-разнообразни украшения, наблюдаваше с удивително спокойствие и важност онова, което ставаше пред него. Всички: мъже, жени, деца, жреецът и кралят бяха толкова увлечени в церемонията, че никой не забеляза новите посетители.

— О, Господи! — прошепна Денхам. — Дано продължат още малко! — и той започна да върти дръжката на кинокамерата.

— Какво прави онзи гръблю, който е покрит с пера и листа? — запита ниско Джек.

Жреецът на туземците се приближи до вързаното момиче и започна да прави странни ръкомахания. С бавни и властни движения той тикаше окиченото с цветя момиче към неколцина грамадни танцьори, които изскочиха между туземците. Последните представляваха страшна гледка: главите им бяха скрити в черепи на животни, а телата им бяха целите покрити с животински кожи.

— Горили! — промърмори замислено Денхам. — Изглежда, че тези диваци се мъчат да представят страшилището на джунглите. Като че ли имат намерение да принесат в жертва...

Той погледна Анна и пристъпи напред, за да я закрие напълно от случайния поглед на някой туземец. Като че ли подтикнати от същото желание, всички моряци от екипажа се събраха около младата жена, така че тя трябваше да се повдига на пръсти, за да наблюдава странното тържество.

Когато маймуноподобните същества пристъпиха напред, жрецът се приближи до краля-великан и зачака. Ясно бе, че негово величество трябваше да изпълни нещо. Какво именно щеше да стори той, американците успяха да узнаят много по-късно, тъй като при ставането си погледът му се спря върху Денхам.

— Бадо! — изкрещя той и замахна с ръка. — Бадо! Дама поти него!

Пеенето, танцуването, всякакъв шум и движение замря. В този момент спокойният, бавен глас на Енгелхорн стигна до ушите на Денхам.

— Имаме щастие — заяви той. — Разбирам говора им. Старият жрец каза да спре, поради присъствието на чужденци.

Всички туземци се бяха обърнали към неканените гости и подозрително ги наблюдаваха. Като че по даден знак, жените и децата постепенно започнаха да се отдръпват назад.

— Вижте! — каза Джек. — Жените им се скриват. По-добре да се махаме, защото може да попаднем в голяма беда.

Той се обърна към брега, с намерение да изпълни думите си, но Денхам го хвана за рамото.

— Спокойствие, Джек! — извика Денхам от мястото си. — Няма защо повече да се крием. Всеки да бъде готов. Придайте си по-войнствен вид.

След дълго размишление като че гигантският крал беше взел някакво решение. С дясната си ръка той махна на двама войници, чийто ръст не бе по-малък от неговия, и така защитен, тръгна бавно към тях. Не се виждаха никакви жени и деца.

— Мистър Денхам! — извика Джек. — Какво е решил да прави този Голиат?

— Стой мирно! — отвърна Денхам, без да свали погледа си от краля. — И аз не знам.

Вождът напредваше с тържествени крачки.

— Джек! — прошепна Анна. — Какво означава изчезването на жените и децата?

— Неприятност за тези диваци, ако разбира се предприемат нещо — успокои я Дрискъл и се засмя.

Вождът продължаваше да се приближава. Някои от моряците свалиха пушките си и поставиха пръсти върху спусъците им. Денхам, който като че имаше и на гърба си очи, ги предупреди:

— Спокойно, момчета! Няма защо да се безпокоите!

— Правилно — обърна се Джек към момичето, като се стараше да му вдъхне кураж. — Всичко това е блъф. Вождът им иска да види, дали няма да се изплашим. Най-обикновен блъф.

Кралят се спря на около двадесетина разкрача от Денхам и зачака.

— Хайде, капитане — обърна се последният към Енгелхорн. — Ако разбираш езика, кажи им няколко приятелски думи.

Старият морски вълк направи опит да се приближи, но главатарят го предупреди с ръка.

— Ватю! Там да? Тамади?

— Приятелски поздрави! — отвърна Енгелхорн със спокоен глас. — Ние сме твои приятели. Бала! Бала! Приятели! Приятели!

— Бала рери! — извика с презрение кралят. — Таско! Таско!

— Какво казва, капитане? — запита полуусмихнато Денхам.

— Заявява, че не желае приятели. Кара ни да се махнем оттук.

— Не му обръщай внимание — заповяда Денхам. — Запитай го какво представлява тази церемония.

Енгелхорн заговори повторно с бавен и помирителен тон и посочи към украсеното с цветя момиче.

— Ани саба Конг! — отвърна неохотно кралят. — И от устата на всички туземци с благоговение се изтръгнаха думите: „Саба Конг!“

— Казва, че момичето е жена на Конг!

— Конг! — извика развълнувано Денхам. — Не ви ли казах?

В този момент жрецът, който дотогава стоеше встрани, изскочи напред. Очите му изпускаха мълнии.

— Дома си вего, Пюина. Пюина бас!

— Какво иска пък този? — сърдито запитва Денхам.

— Според него, церемонията била опорочена от нашето присъствие.

— Чакай, аз да се разправа с него — каза самоуверено Денхам.

— Каква е думата за „приятел“?

— Бала.

Денхам изпъчи гърди, разтвори широко ръце и се усмихна дружелюбно.

— Бала! — високо произнесе той. — Бала! Бала! — След това последователно посочи себе си, краля и жреца. — Бала! Бала! Бала!

Кралят се колебаеше, но старият магьосник беше сигурен в онова, което щеше да последва. Бръчката между веждите му беше застрашителна. Ръката му се вдигна в знак на закана.

— Таско! — изкрещя той.

Кралят също изрева: „Таско!“ Двата му телохранители вдигнаха копията си в отбранително положение. Въоръжената маса бавно започна да пристъпва.

Любопитството надделя у Анна и тя се надигна на пръсти, за да види по-добре туземците. Слънчевият отблясък от буйната ѝ златиста коса попадна в очите на краля. Той мигновено спря дивия си рев и се втренчи в Анна, а след минута погледна жреца, като че ли търсеше неговото одобрение.

— Малем ма накено! — със заекване измърмори той.

— Сита! — Ръката му сграби рамото на жреца. — Малем! Малем ма накено!

Виквете на туземния доктор също престанаха. Въоръжените диваци бързо свалиха копията си.

— Какво стана? — запитва Денхам, като въздъхна с известно облекчение.

— Той каза — обясни Енгелхорн: — „Вижте! Златната жена!“

— Блондинки твърде рядко се срещат по тези места — ухили се Денхам.

Гласът на краля се издигна високо; в него се четеше възторг. „Конг! Малем ма накено! Конг во биза. Коу биза пара Конг“.

Старият магьосник поклати глава в знак, че е напълно съгласен с думите на краля.

Енгелхорн бързо преведе:

— Златната жена. Подаръкът за Конг! Подаръкът за Конг!

— Боже мой — запротестира Денхам.

Кралят и магьосникът още повече се приближиха, и първият простря с царствена тържественост ръката си.

— Дама! — каза той. — Тебе молен на хи!

— Чужденецо! Продай тази жена на нас. — Енгелхорн превеждаше със светкавична бързина и очите му питаха Денхам, какво да отговори.

— Диа малем — бързо додаде кралят.

— Шест девойки! — каза Енгелхорн. — Иска да даде шест момичета за твоята златна жена.

Анна трепна, но се опита да се усмихне.

— Вие сте виновни за тази беда, Денхам — извика Дрискъл. — Какво ще правим сега?

Денхам за момент се усмихна и със спокойно движение повика при себе си Джими.

— Кажу ми, колкото можеш по-учтиво — обърна се той към Енгелхорн, — че не можем да се съгласим. — С края на устата си той прошепна на Анна: — Днес не съм в настроение да търгувам, сестричке!

— Тида! — отвърна Енгелхорн, като се мъчеше да се покаже понатъжен. — Не! Малем оти рота ини. Нашата жена ни носи щастие и не смеем да се разделим с нея.

Щом като чу отказа, старият дявол изкрещя:

— Ватю! Там биза гаро Конг ди ана та!

— По никакъв начин не искат да се откажат от подаръка на Конг.

— Това е достатъчно! — изръмжа Дрискъл, след като Енгелхорн преведе последните думи. — Още сега ще отведе Анна на парахода.

— По-добре всички да се махнем оттук — каза предупредително Енгелхорн на Денхам — преди старият дявол да изпрати група, която да отреже пътя ни към лодките.

— И аз мисля така! — отвърна със съжаление Денхам, с всичката увереност на белия изследовател в своето превъзходство. Но нека не оставяме жреца им в такова разгневно състояние, капитане. Кажу ми, че утре ще се върнем, за да се разберем и се сприятелим.

— Дула! — обеща Енгелхорн на краля и доктора. Групата беше започнала бързо да отстъпва. — Утре! Хай те го на. Ще се върнем.

— Ан малме? — настоя вождът. — Малем ма накено?

— Златната жена?

— Тръгвайте бързо — заповяда Денхам на хората, които прикриваха отстъплението на групата. — Анна, ти се усмихвай. Не виждаш ли, че кралят ти прави нечуван комплимент? Шест за една! — усмихна се Денхам.

— Дула! Бала — успокои Енгелхорн диваците. — Утре, приятели!

Отстъплението се засили; но не прекалено бързо. Нямахме разтакане, но нямаше и ненужна бързина. Само едно спокойно безгрижно отстъпване. Най-напред вървяха шест моряка, между които се намираще Анна. Следваше ги Дрискъл. После вървеше цялата група с пушки, готови за действие. Шествието завършваше с Енгелхорн и Денхам.

В знак на последно сбогом, филмовият директор вдигна ръка и направи един рицарски замах към стария магьосник. Със същата ръка той накриви шапката си, хвана небрежно пистолета и засвири някаква весела мелодия. Докато туземците стояха смаяни от учудване, той закрачи бързо и се изгуби от очите им зад ъгъла на къщата.

След няколко минути екипажът на „Скитникът“ стигна края на изпразненото село.

— Не ме уверявайте, че в къщите няма никой — изсумтя Джими, като премести кутията с бомбите на другото си рамо. — Чух как изпищя едно дете.

Полууспокоен, Дрискъл погледна Анна и се усмихна. — Просто невероятно е — продума той, като се извърна назад — но никой не ни преследва! Ала кой знае дали това не означава някаква изненада.

Енгелхорн и Денхам се приближиха до тях.

— Сигурно — каза усмихнатата Анна и погледна Денхам — сте разбрали, че не съм много войнствена. Но при това, за нищо на света не бих пропуснала едно така интересно зрелище.

Тя важно кимна с глава и с престорена гордост започна да прибира златистата си коса, която бе възбудила такова възхищение.

Дрискъл я гледаше с учудване: в погледа му обаче се четеше възторг от нейния кураж.

Енгелхорн си взе нова порция тютюн и покани с ръка събеседниците си към лодките.

— Утре — заяви той, — ще свалим стоката. Според мен, мистър Денхам, няколко подаръка ще успокоят религиозното негодувание на стария жрец.

ГЛАВА VIII

Когато се събраха в капитанската кабина, Денхам повдигна въпроса, който вълнуваше всички. Той заговори със сериозен глас на една публика, която също беше сериозна. Имаха достатъчно време да обсъдят опасността, на която бяха изложени и се позамислят върху зловещата мистерия, която се съдържаше в името Конг.

— Искам да зная — започна той — кой е тоя Конг, за когото вождът и жрецът им толкова бръщолевиха.

— Може би това да е самият крал — предложи Анна.

— Не — заяви с увереност той. — Вие не видяхте колко беше изплашено момичето. Не би била тъй изплашена, ако беше определена за жена на вожда. По-скоро щеше да се чувствава радостна. Ала тя беше полуобезумяла от страх.

— Според мене, тайната се крие в облечените като горили диваци — намеси се Дрискъл.

— Защо? — запита Денхам и погледна внимателно помощника си.

— Само едно предположение. Изглеждаше, че те искаха да представят истинския младоженец. Но в горната част на онази врата висеше един огромен тъпан. До него стоеше туземец, готов да го удари с грамадната бухалка, която държеше с една ръка. Уверен съм, че когато кралят ни видя и спря церемонията, той се готвеше да даде знак да отворят вратата.

— Мисля, че те разбирам — продума Денхам.

— Но аз не! — възкликна Анна. — Намирам се в пълно недоумение.

— Кралят — обясни бавно Дрискъл, — се канеше да изведе момичето пред вратата, при някакво същество, което се намира отвъд оградата. А какво е това същество?

Цялото село е в пълна безопасност. Отвъд няма нищо друго, освен джунгли — и опасността, срещу която племето поддържа стената. Кралят се готвеше да отвори вратата и заведе момичето при

онова същество, което ги държи в постоянен страх. Той изпращаше младоженка на Конг и дивакът при тъпана щеше да извести на Конг за подаръка, който му се правеше.

Денхам кимна с глава.

— Струва ми се — промърмори Енгелхорн — че днешното хубаво момиче не е първият подарък, който се прави на Конг.

— Искате да кажете... — Анна цяла се разтрепера.

— Искане да каже — прекъсна я спокойно Дрискъл — че момичето се принасяше в жертва и че през известен интервал се дава по една нова жертва... когато настъпи пълнолуние или нещо подобно.

— Ала даже и да се съглася с всичко това, още не мога да разбера, що за същество е този Конг.

— А аз знам — заяви самоуверено Денхам. — Онази стена не е построена срещу някаква незначителна опасност. И това същество безсъмнено е в състояние да глътне като таблетка аспирин и най-голямата горила, която сме виждали.

— Ала никога до сега не е съществувало подобно животно! — разсмя се с недоверие Анна.

Денхам отново бе завладян от настроение, подобно на онова, което го бе обхванало при приближаването към острова.

— Помниш ли? — каза той. — Казваше, че няма да намерим острова. Но сега знаеш, че сме се лъгали. Не е ли възможно в едно толкова далечно от морските пристанища място да намерим някое допотопно исполинско същество? — Очите му светнаха. — Боже мой! Какъв филм ще направим, ако намерим чудовището!

Тези думи накараха Дрискъл да скочи като пружина.

— А каква роля ще играе Анна в един подобен филм? — нервно запита той.

Денхам също се изправи с готов отговор на предизвикателния въпрос. Но след момент се засмя.

— Джек — продума той, — няма ли да ме оставиш сам да нареждам работите си? Знаех, че ще се разнежиш. Анна е достатъчна причина за това. Но не мисли, че ще се откаже от филма, ако се яви някоя пречка.

Той постоя замислен около една минута.

— Признавам — продължи той — че сега не мога да определя кой каква роля ще играе. Времето ще покаже.

— Хм! — изръмжа Енгелхорн в знак на съгласие.

— Ето какво! — додаде филмовият директор. — Ще оставим тези въпроси за след вечеря. До тогава ще начертая първата стъпка.

— А до тогава — каза Енгелхорн — наредете да се поставят няколко въоръжени часовои, мистър Дрискъл. Онзи стар доктор никак не ми харесва. Ето, че тъпаните пак започнаха.

По време на разговора шумът от тъпаните на туземците се беше усилил. Обаче звукът, който този път издаваха, беше по-особен: нисък, приличен на сподавен говор на много хора или по-скоро звук, който кара диваците да напругат умствените си сили.

След като постави часовоите, Дрискъл отиде при Енгелхорн и погледна към небето.

— Луната скоро ще се скрие зад облаците. Нощта ще бъде тъмна, като в рог. А това не е добро — предрече той.

— Мистър Денхам има право — пошегува се капитанът. — Твърде много се грижиш за Анна. Няма опасност от тъмнината. Достатъчно далече сме от брега, та не ми се вярва да посмеят да ни изненадат.

— Не ми харесват тези тъпани!

Последните продължаваха да безпокоят Дрискъл, особено когато внезапният тропичен мрак се спусна над морето. По време на вечерята обаче той се мъчеше да скрие безпокойството си. Но това не беше много лесно, тъй като със своя план Денхам ги държеше в очакване.

— Обещах да начертая първата стъпка на действие — започна той в края на вечерята. — Добре, утре рано сутринта ще слеза на брега. С една въоръжена група няма да има никаква опасност. На всяка цена ще разбера, що за същество е този Конг.

Дрискъл бутна настрана чашата с кафе и погледна към Анна.

— Пий и не се тревожи, Джек — усмихна се Денхам.

— Анна ще остане на парахода.

— Добре — промърмори Енгелхорн.

— Готова съм да дойда с вас, ако това е нужно — заяви Анна.

— Не. По принцип не се разделям от апарата и артистите, но обичам хората ми да не се излагат на опасности, които не съм предвидил и преценил. А в този случай неизвестностите изобилствуват. Затова ще ви оставя, докато разбера положението.

— Позволете аз да направя разследването — намеси се Дрискъл с молба в гласа. — Придружен от една група въоръжени хора, опасността не ще бъде така голяма. Но ако си счупя някъде главата, работата няма да спре.

— Не допускате това! — почти изкрещя Анна.

— Винаги готов да се жертвува за другите. Но сега Анна протестира — усмихна се Денхам. — Но това няма да стане. Обичам сам да бъда начело на организирания от самия мен поход.

Дрискъл се изчерви до върха на ушите си.

— Имам малко работа на палубата — продума той и излезе.

Тъпаните още продължаваха да издават монотонен, глух шум. От време на време се мяркаха силуетите на въоръжените часови върху борда на „Скитникът“. Освен това, по палубата се разхождаха няколко моряка, които търсеха разхлада от настъпилата след мъглата горещина. Един от тях беше Лъмпи. Изтегнат върху един подвижен стол, той мързеливо играеше с Игнац.

— Добър вечер, Лъмпи.

— Добър вечер, мис Анна. Помръдни се, Игнац. Отстъпи мястото си на госпожицата. Научих се, че сте прекарали отлично на брега.

— Доста се изплаших.

След това и двамата млъкнаха. Лъмпи го мързеше да говори, а Анна беше спряла поглед в черната бездна, която се простираше пред нея.

Денхам и Енгелхорн се спряха на моста.

— Чуваш ли тези тъпани — продума Денхам. — Ако беше възможно да се снима в тъмнината, още тази минута щях да се отправя към селото.

— Тука сте много по-добре, мистър Денхам.

— Зная! Но не обичам да изпускам хубавите случаи.

— Мене ми е все едно.

— Слушай, капитане! Достатъчно са ми безпокойствата на Дрискъл.

— Аз не се тревожа, но се чувствавам по-добре, когато има часовой. И почти съм решил да не се прибирам в кабинета си.

— Ах! Но всичките диваци са заети с празненството.

— Зная. Но, въпреки това, предпочитам да остана тука.

— Тогава и аз ще сторя същото — засмя се Денхам. — Ще изкараме една партия на бридж.

Лъмпи се изправи и се вгледа в тъмнината.

— Около кого се върти всичката тази церемония? — запита той.

— Едно момиче.

— Момиче?

— Да, обречено в жертва на Конг.

— О, да! — кимна с глава Лъмпи. — Момчетата разправяха, че тя била годеница на Конг.

— Годеница на Конг! — шепнешком повтори Анна и цяла трепна. — Лъмпи, кажи, как си представяваш Конг.

— А-а! — отвърна презрително старият моряк. — Някакъв езически бог. Всяко племе притежава по едно божество. Най-често стар изсъхнал пън или статуя от кал. Басирам се, че Конг не е нищо друго, освен буца и годеницата му никога няма да го види. Старият магьосник най-лесно ще ви каже, къде е отишло момичето. Тези дяволи обикновено имат цели хареми, скрити някъде в гората.

Анна се засмя и като се помести, за да заеме по-удобно място, седна върху крака на Игнац. Чувствителното животно изквича и след миг се изгуби в тъмнината.

— Хвани го, Лъмпи — каза Анна. — Ще влезе в кабините и всичко ще изпотроши.

— Тука, проклетнико! — изкрещя Лъмпи и погна любимеца си.

Анна се изправи и лениво протегна ръце.

Докато разговаряше с Лъмпи, тя се беше поуспокоила. Беше почти забравила за Конг. Тя се отправи към онази част на палубата, която се стесняваше в пътека, поради мястото, заемано от надпалубните кабинни.

За момент тя се поколеба. Преди да навлезе в тъмната част, светлината от близкия окачен фенер падна върху златистата ѝ коса. Шумът от барабаните на туземците стана оглушителен. После ненадейно затихна.

На капитанското мостче Денхам спореше за нещо с Енгелхорн.

— Ще се сприятелим с тях. Отнесоха се враждебно спрямо нас, защото им прекъснахме тържеството. Но ние ще ги убедим, че това е станало случайно.

— Не знам — промърмори Енгелхорн. — Протестираха, че сме им развалили цялата церемония. Може би искаха да кажат, че трябва да намерят нова годеница на Конг.

— Отлично! Ако повторят цялата церемония, на всяка цена ще ги филмирам.

Енгелхорн погледна Денхам с истинско възхищение.

— Не съм виждал по-голяма дързост от тая — продума той.

В този момент се появи Дрискъл.

— Току-що привърших обиколката. Като че ли ще вали дъжд. Къде е Анна?

— Някъде по палубата. Откога не си я виждал? — запита шеговито Денхам. — Цял половин час?

— Радвам се — изръмжа младият човек — че не съм някое студенокръвно животно. — След това се отдалечи към средната част на палубата.

Там беше Лъмпи. Той забъркано гледаше празния подрижен стол.

— Виждал ли си мис Дароу, Лъмпи?

— Беше тука преди десет минути, сър. Приказвахме за тържеството на диваците и маймуната побягна към кабините. Тогава мис Анна ме изпрати да я хвана. Мислех, че като се върна, ще я заваря тука.

— Вероятно се е прибрала в кабината си — заключи Дрискъл.

Носейки в ръце Игнац, Лъмпи тръгна към задната част на палубата. Неговият път минаваше през мястото, откъдето беше минала Анна преди десетина минути. Ненадейно кракът му ритна някакъв предмет. Старият моряк се наведе, вдигна находката и я приближи — към фенера.

— Елате всички! — след миг закрещя той. — На палубата! По-скоро!

Часовите подеха вика му и след минута от долните помещения на кораба заизкачваха полуоблечени моряци. Дрискъл едва не се сблъска с Енгелхорн и Денхам. И тримата едновременно пристигнаха при стария моряк.

— Вижте, сър! — едва избъбри последният. — Намерих го на палубата!

— Украшение на дивак! — извика Денхам.

— Някои от тези дяволи са се качвали на кораба, сър.

— Веднага да се претърси целия кораб, капитане — даде бързо нареждане Денхам.

— Къде е Анна? — почти изрева Дрискъл.

Енгелхорн и филмовият директор се спогледаха.

След това моряците се впуснаха да я търсят.

— В кабината си... — започна Денхам, като се мъчеше да успокои младия човек.

— Няма я! Току-що търсих там.

В този момент долетя гласът на часовая от страната на кораба, която се намираше към брега.

— Не, сър! Никакъв шум не съм чувал. Абсолютно нищо!

Последва острият, заповеднически глас на капитана:

— Свалете лодките. Всеки човек да вземе по една пушка.

Настъпи голям шум. Зачуха се свирки. След момент задрънкаха оръжия.

Денхам се втренчи в Дрискъл.

— Лодките! — извика той. — Лодките. Чухте ли ме, капитане! Да не мислите...

— Не зная — отвърна Енгелхорн. — Но не трябва да губим нито секунда. Мистър Дрискъл, поемете претърсването на кораба. И пипайте бързо, мое момче! Пипайте бързо.

ГЛАВА ІХ

Бързи дивашки ръце поставиха Анна на дъното на малка ладия. Една ръка беше запушила устата ѝ и въпреки най-отчаяното ѝ съпротивление, тя не можа да се освободи и да издаде някакъв звук, който да стигне до „Скитникът“.

Още в първия момент на пленяването си, тя беше лишена от възможността да вика. Горещи и силни ръце не ѝ позволиха да мърда. Щом като бе навлязла в тъмната част на палубата, някой ѝ запуши устата и след миг тя мина от ръце на ръце, докато се намери в лодката.

Никога през живота си Анна не бе изпитвала такъв страх. Нищо не можеше да се сравни с ужаса, който все повече и повече я обхващаше. Тя просто бе обезумяла. Това надминаваше и най-страховитите истории, които се разправят посред нощ на малките деца. Единствената ѝ надежда беше да извика за помощ, но тя съзнаваше, че даже ако ръката се вдигнеше от устата ѝ нямаше да издаде никакъв звук. Гърлото ѝ се беше схванало.

Краката ѝ, най-после освободени, отказаха да се движат. Когато ладията стигна брега и грабителите ѝ я изправиха на крака, тя не можеше да се задържи права.

Без да се колебаят, двама дивака я вдигнаха на раменете си и забързаха към селото. Носачите се сменяха няколко пъти, преди да стигнат целта си. Това винаги се съпровождаше с една остра и кратка заповед. Когато я чу за трети път, за свой най-голям ужас, Анна позна гласа на стария жрец.

Площадът пред огромната врата беше осветен с многобройни факли. Цялото племе беше излязло, за да присъствува на продължението на тържеството. Всички заемаха местата, които имаха през деня. Отпред пак се намираха черните маймуноподобни същества. Кралят се намираше на старото си място, натруфен със същите пера, висулки и други украшения. След като остави двама пазачи при изнемощялата Анна, жрецът бързо зае мястото си.

Мястото, където сутринта се намираше вързаното момиче, стоеше празно. Замъгленият разсъдък на Анна не можа да схване значението на това. На няколко крачки от нея, в първите редове на тълпата, се намираше едно лице, което гледаше със състрадание пленницата. В него Анна успя да разпознае момичето, което сутринта беше вързано и окичено с цветя. Сега то беше облечено като останалите жени от племето. Това обаче пак не означаваше нищо за Анна. И когато, по заповед на магьосника, бе отнесена на стълбата, тя застана неподвижна, без да разбира, какво щеше да се случи.

Гласът на стария магьосник беше нервен. През целия път от кораба до площада той беше карал носачите да вървят с най-голяма бързина. Сега той още повече бързаше да привърши с церемонията. Анна смътно съзнаваше, че тази бързина се дължеше на страха от екипажа на „Скитникът“, който скоро щеше да тръгне по следите на грабителите. Но тази мисъл не будеше у нея никаква надежда. От момента, когато диваците я бяха свалили в лодката, тя бе загубила всякаква надежда.

По даден сигнал тълпата диваци запя познатата вече песен. Редиците от хора се люлееха напред и назад по такта на тъпаните. Старият магьосник се приближи до Анна и повторно заигра странния си танц. Горилоподобните същества отново заобиколиха жертвата и почнаха лудо да се въртят около нея.

И сега, както и сутринта, по даден знак от жреца, кралят се намеси в церемонията. Той пристъпи напред и с дясната си ръка махна към десет въоръжени диваци. Последните се спуснаха към двете грамадни греди, запречващи вратата.

— Нез!

Анна нямаше нужда да разбира езика на туземците, за да схване, че кралят каза: „Отвори!“ След няколко минути диреците се поместиха. Железата, които поддържаха грамадната врата, заскърцаха. След това с общи усилия десетте войника отвориха едното крило на вратата.

— Инду! — извика кралят.

В същия момент туземецът, който се намираше при грамадния тъпан, нанесе силен удар по опънатата му кожа. Последният прозвуча като гръм.

Стресната от силния шум, за момент Анна разбра, че сигналът, за който Дрискъл намекуваше, бе даден.

Това беше сигнал за повикване на страшния неизвестен младоженец, който живееше някъде в джунглите.

След даването на сигнала, пеенето престана. Туземците застанаха в очакване.

По даден от краля знак всички се закатериха по многобройните окачени на стената въжени стълби и скоро се намериха на горната ѝ част. Вълнението и очакването беше огромно. Тогава пеенето започна отново. Външната част на стената бе осветена от многобройните факли, които диваците държаха.

— Таско! — изкрещя кралят.

Пазачите грабнаха Анна и я понесоха навън от оградата.

— Ватю! — повторно изкрещя владетелят.

Моментално вратата бе почти затворена. Остана само един тесен отвор и десетте войника зачакаха връщането на пазачите, за да прекъснат и тази връзка с дивите джунгли. Ала по намръщените и решителни лица можеше да се съди, че ако станеше нужда, нямаше да се поколебаят да затворят вратата преди двамата пазачи да се върнат.

— Гънду! — извика кралят и гръмотевичният сигнал бе даден повторно. Звукът се понесе над дивите джунгли.

Високо на стената диваците вдигаха факлите си, за да виждат по-добре в подножието на стената.

Там имаше малка поляна и зад нея се намираше потънала в мрак бездна. На полянката, на няколко метра от вратата, се издигаше един каменен олтар, стар колкото и самата стена. Високите му стъпала бяха постлани с животински кожи. Площадката, която се издигаше на няколко метра от земята, бе обрасла с гъст зелен мъх, който поглъщаше светлината на факлите. Две високи колони, великолепно издълбани, украсяваха този олтар.

— Таско! Таско! — изкрещя кралят.

Когато гласът му се чу от външната част на стената, двамата пазачи с удвоена бързина помъкнаха Анна нагоре по каменните стъпала. След минута тя бе завързана с дебели гирлянди от трева за едната колона. Младата жена увисна със затворени очи в полусъзнание.

— Гънду! — извика кралят този път на човека при тъпана.

За трети път се разнесе силният сигнал. Тълпата върху стената се унесе във фанатично пеене. Двамата пазачи скочиха от площадката и с изкривени от страх лица се втурнаха назад. Вратата се тръшна зад петите им и Анна остана сама в тъмната нощ.

От мрачната бездна се чу глух страшен рев, който срещна шума на тъпана и го тласна назад към стената.

— Конг!

Диваците, които наблюдаваха джунглите с факли в ръце, извикаха като едно гърло:

— Конг! Конг! Конг!

Особено чувство обхвана Анна. Тя се огледа наоколо, без да може да разбере, дали всичко това не е сън. Погледна китките си и чак сега усети силната болка от въжетата.

На няколко метра от нея се намираще покритата с диваци стена. Зад себе си тя почувствува нечие присъствие и забеляза една сянка.

Анна се обърна. Очите ѝ се разшириха от уплаха. Сянката беше прескочила пропастта и сега добиваше по-осезаем вид. Чудовището се приближаваше към стената: от устата му излизаше див заканителен рев. Грамадните черни космати ръце правеха странни движения. Под светлината на стотиците факли чудовището се поколеба, спря се и като че ли разбра значението на протегнатите към олтара ръце, обърна се и съзря вързаната жена.

То не гледаше нагоре към Анна. Чудовището гледаше от няколко метра над главата на жертвата си. То се приближи и се вгледа между двете колони. От високата стена диваците с притаено дишане следяха действията му. Никакъв звук не се чуваше. Писькът на Анна прозвуча ясно и страховито в нощта.

Конг отстъпи една крачка и сърдито изръмжа. Голямата му лапа, която се готвеше да хване чудното малко златно същество, се отдръпна. Той се обърна и подозрително погледна към стената. Но тъй като оттам не дойде никакъв звук, а вързаната фигура стоеше неподвижна, гигантският звяр пак започна изследването си.

Скоро той разбра, че не може да вдигне Анна и бързо откри причината. Въжетата обаче не представляваха спънка. След миг те бяха разкъсани, чудовището започна спокойно да разглежда странното същество, което безчувствено падна. Светеща коса, памучни дрехи, копринени чорапи — всичко това още повече заинтересува Конг и той

започна да обръща неподвижната фигура, подобно на някое дете, което си играе с ранено вrabче.

Когато тълпата отново закрепва, той даже и не погледна към стената.

Като хвърли последен поглед върху бялото същество, той го праметна през рамото си и бавно се отправи към пропастта. Силното изскърцване на отварящата се врата не му направи впечатление. И когато една смела мъжка фигура излезе от оградата, изкрещя високо, и нещо изсвири покрай самото му ухо, той само усили крачките си и след минута се изгуби в черната непрогледна бездна.

ГЛАВА X

Преследването се ръководеше от Денхам. Благодарение на неговата енергия, в едно невероятно късо време, моряците стигнаха до грамадната врата. Но след отварянето на последната, начело на групата, която щеше да преследва Конг, застана Дрискъл.

Само той беше видял ясно чудовището и увисналата върху рамото му глава на Анна. Изстрелът, който накара звяра да удвои крачките си, бе даден от него.

— Сега ще оставите аз да действам — каза той на Денхам и филмовият директор кимна с глава.

— Добре, Джек, заедно ще го преследваме.

— Трябват ми дванадесет човека. Кой ще дойде с мене?

— Аз — заяви Лъмпи и останалите дадоха съгласието си с вдигане на ръце.

— Остани да наблюдаваш диваците, Лъмпи — каза Дрискъл. — Ще взема тебе — посочи той. — И тебе! И тебе!...

— Къде са бомбите? Ще ни потрябват.

— Ето ги — извика Джими и когато един по-едър от него моряк поиска да ги носи, той бързо се отдръпна.

— Не, мили мой! Мъкнал съм ги дотука, ще ги мъкна и сега.

— Ще оставим капитана да бди над диваците, нали? — каза Дрискъл на Денхам.

Последният кимна с глава. Те прегледаха заедно пушките, амунициите и фенерите.

— Застанете в една редица — заповяда Дрискъл. — Не изгубвайте от погледа си човека, който се намира пред вас. Вървете след мене.

Той тръгна с бърз ход. До него вървеше Денхам. Пред олтара младият човек се спря и измери с поглед височината на двете колони. След това той със смайване погледна към Денхам.

— И вие забелязахте чудовището, нали?

Денхам кимна утвърдително.

— Не мога да повярвам — додаде Дрискъл. — Видях го ясно. Главата му беше на едно ниво с колоните, а те са близо седем метра по-високи от площадката. — Той потрепери. — Да вървим, защото времето лети.

Когато стигнаха дъното на пропастта, откъм лявата им страна достигна шум от течаща вода. Денхам предположи, че през потока ще могат по-лесно да стигнат срещуположното плато, затова всички се отправиха към водата. На това място рекичката се разделяше на две. Единият ръкав отиваше към стената, а другият се губеше в платото.

— Един добър плувец като тебе, Джек, лесно ще намери брод на другия бряг.

Дрискъл кимна с глава и тръгна да изпълни трудната си задача. Едва намери място за преминаване и някой от групата извика:

— Ето следа!

Дрискъл насочи фенера си към отпечатъка от един толкова грамаден крак, че всички възкликнаха от учудване. Той водеше към мястото, избрано от Дрискъл.

— Да вървим — каза последният.

В непрогледната тъмнина напредването ставаше извънредно трудно. На всеки десетина метра някой болезнено възкликваше. Веднъж един моряк се подхлъзна и падна във водата. Едва на няколко десетки метра по-надолу бедният човек можа да излезе на брега.

— Успях да запазя пушката си — продума той запъхтян и усмихнат.

На другата страна на пропастта растителността беше извънредно буйна и гъста: грамадни дървета, в основата, на които се виеха най-разнообразни лиани.

Никъде не се виждаше пътека или следа и за момент всички се спряха, като се колебаеха.

— Потърсете нови следи — заповяда Дрискъл.

— Тук има изпочупени храсти — обади се един. — Нещо голямо е минало през тях.

— А ето и същите следи — извика друг.

Следата водеше към по-високата част на платото. Дрискъл отново поведе групата.

— Чухте ли гласа на тази птица? — продума по едно време Денхам. — Ето и други!

Наистина, тъмнината изведнаж се бе изпълнила с крясъците на безброй птици.

— Започва да се съмва. Скоро ще се ориентираме, Джек.

— Трябва да ускорим хода си — заяви Дрискъл.

За известно време не се забелязваше никаква промяна. Те се движеха все в същата непрогледна тъмнина. След това постепенно започнаха да се различават сенки. Най-после напълно се разсъмна.

Това окуражи моряците. Грамадните следи сега личаха ясно.

— Погледнете тези чудовищни стъпки! — извика Джими и премести товара на другото си рамо. — Животното трябва да представлява цяла планина.

— Ясно е, че е минало оттук — каза Денхам.

— И е следвало посоката, по която се движим и ние — прибави Дрискъл. — Да бързае.

— Дръжте пушките си готови — напомни им Денхам.

Пред изморените моряци се откри широка равнина. Контузени от дърветата, които се изпречваха на пътя им в тъмнината, избодени от тръни и клони, те с облекчение навлязоха в нея. Вече беше съвсем светло. Въпреки леката синкава мъгла, дърветата, храстите и останалите предмети, които срещаха на пътя си, се виждаха съвсем ясно.

На места тръните се губеха, но не след много пак се появяваха.

Дрискъл вече тичаше. Внезапно Денхам извика. Младият човек се обърна към мястото, което началникът му посочи. Моряците се развикаха изплашено:

— Конг! — изкрещя някой. — Ала това не беше Конг!

От джунглите излизаше едно грамадно животно. Огромно туловище, дълга дебела опашка и малка глава, наподобяваща главата на боа^[1].

То се движеше бавно и с мъка със своите дебели като диреци задни крака. Предните стояха високо вдигнати и приличаха по-скоро на лапи.

Моряците уплашено наблюдаваха страшния горски обитател, ала Денхам и Дрискъл твърде скоро се свързеха от обхваналото ги вълнение.

— Джими — извика Денхам, — къде са бомбите?

Той грабна една, когато животното се упъти към тях.

— Когато хвърля — извика той — всеки да легне на земята и да се прилепи плътно до нея.

Още неизлязъл напълно от гората, звярът разшири ноздрите си, за да поеме странната миризма, която идеше от неканените гости. След момент той се спусна бавно към тях.

Моряците се разпръснаха. Само Денхам и Дрискъл останаха на местата си. Последният даде два изстрела срещу главата на чудовището, без обаче да постигне някакъв резултат.

Денхам търпеливо очакваше приближаването на прицела си.

— Когато легнеш на земята — каза бавно той — дръж се близо до мене и не ставай, преди аз да сторя това.

Тогава той хвърли бомбата.

Последната падна точно пред краката на звяра. След момент гигантското животно се изгуби в част от синкав пушек.

— Долу! — изкрещя Денхам и се хвърли на земята.

Когато Дрискъл легна, началникът му тури ръката си върху устата му, за да се увери, дали беше изпълнено нареждането му.

Дрискъл дишаше с лице зарито в една дупка. Сокът на един корен, който минаваше оттам, залютя на устните му.

Някъде пред него земята се разтресе от строполяването на голяма тежест. Той се опита да стане, но Денхам го задържа. След няколко минути той се освободи и се изправи.

Едва на три разрача от него лежеше, проснато в цялата си дължина, тялото на чудовището.

— Боже мой! — възкликна той. — Как е могло да се движи цели десет метра след удара.

— Ала все пак го спрях — продума победоносно Денхам. — Нали ви казах, че мога да спра всичко, което се изпречи на пътя ми.

— Умряло ли е?

— Не — отвърна филмовият директор. — Но това не е важно. — Той вдигна пушката си, приближи се до падналото животно, напипа сърцето му и даде изстрел. Грамадното тяло конвулсивно потрепери и след това остана неподвижно. Денхам се поколеба; после за по-голяма сигурност изпрати и един куршум в главата.

Той се върна при Дрискъл и сега по лицето му се изписа учудване.

— Допотопно животно! — заяви той, обърна се към младия човек и додаде: — Изглежда, че платото е пълно с такива зверове.

Дрискъл погледна пушката си, за да се увери, че в цевта не бе паднал прах и извика на моряците, които вече се бяха приближили.

— Търсете следи! — заповяда той.

— Струва ми се, че платото изобилствува с подобни животни и съм сигурен, че те ще ни безпокоят двойно повече, отколкото предполагате.

През деня беше лесно да се намерят търсените следи и скоро посоката бе определена.

— Мъглата се сгъстява — обади се Джими.

— Сгъстява се! — каза Денхам — гледайте там!

Пред тях се намираше голяма дупка, в която се виждаше рекичката, а там, където падината ставаше най-дълбока, утринната мъгла бе станала неимоверно гъста. В този момент нещо тежко плисна във водата.

— Дали е той? — запита Денхам.

— Сега ще разберем — възбудено извика младият човек и се спусна напред.

Той нетърпеливо чакаше при края на падината, когато другите го настигнаха. Край него ясно личеше огромният отпечатък, още неизпълнен с вода, макар че последната бързо се втичаше във всяка дупка.

— Преминал е отсреща — каза той и посочи с ръка към потока, който се вливаше в падината, като образуваше нещо като малко езеро. — Иде, трябва да преплуваме.

— Невъзможно — каза Денхам. — Не можем да плуваме с пушки и бомби в ръце.

— Тогава ще сторим нещо по-хубаво — отвърна младият човек и посочи две паднали дървета. — Ще построим сал.

— Добре — съгласи се Денхам. — Хайде момчета — обърна се той към моряците. — На работа.

Преди всички да се разпръснат да дирят дървета, Дрискъл ги повика обратно.

— Искам да ви кажа нещо, което трябва да знаете — заяви той и им обясни възможността да се срещнат с чудовища, много по-опасни и страшни от онова, което бяха убили. — Това не влиза в нашия договор

— завърши той. — Ако някой иска да се върне, може веднага да стори това.

Мъжете се спогледаха. Най-после Джими зададе един въпрос:

— Искате да кажете, че може да се върнем поради опасността от среща с други подобни животни?

Дрискъл кимна с глава.

— Добре — отвърна морякът и погледна бомбите. — Лесно не ще се разправят с нас. Мисля, че никой няма да се върне.

[1] Боа — грамадна, няколко метра дълга змия, която живее само в топлите страни. ↑

ГЛАВА XI

Всички работеха трескаво, ала най-много Дрискъл. Той не искаше да загубят нито минута от скъпоценното време.

Салът скоро беше завършен. Паднали дървета и лиани имаше в изобилие.

— Колко ли е дълбока водата на това място? — запита Дрискъл.

— Не повече от два-три метра — заяви Денхам. — Но от начина, по който растителността се изгубва в центъра и от спокойствието на водата, може да се допусне, че там дълбочината е грамадна.

Обвити в леката мъгла, моряците внимателно се качиха на сала, като всеки от тях държеше по един дълъг прът. Салът едва ги побра.

— Не мокрете пушките — предупреди Денхам.

— Готово ли е всичко? — запита Дрискъл.

— Да.

— Дръж предпазливо бомбите, Джими!

— Напред.

От силния тласък салът бързо се отдели от брега и тези, които се намираха по краищата му, се преметнаха във водата. Благодарение на прътите всички се спасиха, но този път напредването продължи по-внимателно.

Всички бяха много загрижени. Мъглата, срещата с гигантския звяр, а най-вече мисълта за опасността, която грозеше Анна, потискаше ума не само на Дрискъл, но и на моряците и усилваше мрачното настроение. Салът не беше твърде добър и това още повече понижаваше духа им.

— Спокойствие! — каза Денхам. — Гледайте само да се запази равновесие.

В същата минута единият край на сала се наклони.

— Съберете се към средата — извика предупредително Дрискъл.

Бяха стигнали средата на езерцето и прътовете не опираха на дъното. Трябваше да ги употребяват като гребла и това увеличи

опасността от преобръщане. При всяко по-силно загребване салът застрашително се клатеше.

— Струва ми се, че виждам пред себе си тръстика — извика Дрискъл. — Сигурно ще намерим дъно. Какво е това?

Кормилото на сала бе опряло в някакъв предмет.

— Дърво? Корените на водно растение?

— Господи! — заекна Джими.

В този момент водата силно се разпени и от нея се показа една грамадна люспеста глава и част от едно чудовище.

— Динозавър! — извика Денхам. — Честна дума! Динозавър! — В гласа му се четеше вълнение, примесено с радост от откритието.

Страшното чудовище хвърли моряците в паника. Прътовете лудо се раздвижиха. Само приближаването до плитко дъно спаси сала. Даже и тогава последният се залюля и един човек падна от него. За щастие той успя да се хване за един прът и беше измъкнат.

Грамадната глава се гмурна във водата. На повърхността се показа широк люлеец се гръб, който също изчезна.

— Ах! — възкликна бързо Дрискъл. — Сигурно иска да отиде под сала. На работа! По-живо!

С последни усилия моряците наблегнаха върху прътовете си. Чудовището обаче се движеше с ужасна бързина. Те се намираха на десетина метра от брега. Салът силно се заклати.

— Бомбите, Джими — изкрещя Денхам.

Джими едва можеше да се спаси. Всички паднаха във водата. Салът се разпадна на съставните си части. Една от тях удари моряка при кормилото по главата. Той потъна и повече не се появи.

Другите заплуваха бързо към брега.

Най-отпред плуваше Дрискъл. Той се движеше към онази част на брега, където смяташе, че е отишло животното. Денхам също не оставаше назад. Вляво от него плуваше Джими, който вече не носеше скъпоценния си товар.

Динозавърът още се движеше между частите на сала. Страшният удар, който бе нанесъл, мъглата и многото падащи върху гръба му греди за момент го бяха объркали. Ако не беше това, много малко от хората щяха да се спасят. Ала сега всички, без един, стигнаха до брега. Животното обаче забеляза изоставения моряк и се спусна към него.

Дрискъл се спря до брега, подаде ръка на Денхам и на други двама моряци, извика на останалите и започна да се изкачва по стръмния бряг.

Дрискъл и Денхам стигнаха до едно място, където земята пак се спускаше надолу към една мочурлива равнина. След кратко мълчание Денхам извика:

— Асфалт! Асфалтено поле, което съществува от преди появяването на което и да било животно. Ако ще пресичаме, Джек, трябва много да внимаваме, защото можем лесно да потънем в кашата.

Дрискъл кимна с глава, обърна се и започна да вика.

От мъглата започнаха да се подават фигури, които с мъка се катериха по склона. Той започна да ги брои.

— Вижте! — извика Денхам.

Като проследиха посоката на ръката му, моряците забелязаха в подножието на склона една малка фигура, която с всички сили тичаше между дърветата. Това беше изостаналият моряк. Той беше се заблудил и зад него тичаше едно грамадно животно.

— Стойте на място! — предупреди Денхам, когато Дрискъл направи движение да се впусне напред. — Никой не може да стигне навреме — додаде той.

Нещастникът успя да се добере до едно дърво и със свръхчовешки усилия се покатери до най-долните му клони. Динозавърът се спря долу и протегна устата си.

— Няма ли някой пушка? — възбудено запитва Денхам.

— Всички лежат на дъното на езерото — промълви Дрискъл.

— Ако имахме поне една бомба — извика един моряк — можехме да се върнем и да направим нещо.

— Трябваше да се освободя от тях, за да не потъна — оправда се Джими.

— Във всеки случай можеше да спасим няколко — каза Денхам.

— Но и вие загубихте пушката си.

Освен камите, които някои моряци носеха, нямаше никакво друго оръжие.

Всички отново се загледаха в подножието на хълма. През мъглата безформената глава на динозавъра се бе протегнала толкова нагоре, че само няколко сантиметра я делиха от тялото на нещастника. Слаб далечен шум долетя до моряците. Всички инстинктивно се притискаха

един до друг. Един моряк се разтрепера и падна на земята. Друг в луда ярост се опита да отиде при чудовището, но Денхам го хвана за рамото.

— Ще се движим всички заедно — каза Дрискъл и се обърна да разгледа асфалтеното блато. — Разпръснете се момчета — заповяда той — потърсете следите.

Самият той трепна при мисълта колко от тях щяха да загинат, докато стигнат Конг и дали изобщо някои щяха да се върнат при кораба. Като мислеше за животното — бог, той си спомни картината, която бе видял при излизането си от вратата на грамадната стена. Представата бе толкова ясна, че отначало, когато погледна към асфалтеното поле, той помисли, че онова, което видя, е само въображение. Викове на другите обаче му доказаха, че има грешка.

Чудовището — божество бавно се приближаваше към тях от средата на блатото. То бе грамадно, извън всякакво описание, косматото като зверове на африканските джунгли, на които приличаше.

Правеше голямо впечатление предпазливостта, с която то носеше Анна. Неговият примитивен ум ценеше това бяло малко същество по причини, които и то не разбираше. Подобно на праисторическата жена, която люлее детето си, то носеше до гърдите си неподвижното тяло на момичето. Моряците даже можеха да се закълнат, че грамадният гръб на чудовището нарочно бе приведен над пленничката, за да служи като защита от многото зверове, които с мъка се движеха зад него.

Това без съмнение бяха други останали от предисторическия период животни. Те бяха истински четириноги животни, с дебели къси вратове и къси тежки глави с рогове. На всяка глава имаше по три дълги заострени рога, които застрашително се насочваха към Конг.

Както Конг и неговите преследвачи бяха толкова увлечени в преследването си, че не забелязаха присъствието на моряците.

— Долу! — изкомандува Дрискъл. — Долу!

Всички налягаха зад близките храсти.

— Да бяха бомбите с нас? — простена Денхам.

— Какви са тези зверове? — запита Дрискъл.

— Три... трицератопи.

— Що за същества са те?

— Едни от ненужните произведения на природата, Джек. Нещо подобно на динозавър. Имената си са получили от трите рога на

главата си.

Конг се беше приближил. Сега той стоеше върху парче твърда почва, всред асфалтеното поле. Той беше поставил Анна на земята зад себе си, на най-отдалечената част от трицератопите. Две чудовища успяха да се доберат до твърдата почва, сега вече уверени, че ще постигнат целта си.

Конг започна борбата с далечен „огън“. Грамадни парчета засъхнал асфалт излитаха от лапите му и със страшна сила падаха върху неприятелите му.

— Не! — продума Денхам, като наблюдаваше. — Не мога да повярвам. Никога не е съществувало по-силно животно от това.

Буците асфалт излитаха с такава сила, че една от тях счупи един от трите рога на единия трицератоп.

Последният се заклати и Конг удвои нападението си. Второто животно изпусна глух рев и отстъпи към мястото, където бяха скрити моряците. Раненият звяр се опита да последва примера му, но втора буца го удари по челото и той падна. Конг победоносно изрева и се удари по гърдите.

— Ще трябва да се измъкнем оттук — каза Дрискъл. — Лазете под храстите.

Вдясно, през една група дървета, се виждаше скалистият бряг.

Наблизо имаше едно паднало дърво, по което можеше да се мине в безопасност на другата страна. Дрискъл го посочи и всички запълзяха нататък.

Имаше и друга причина, която караше Дрискъл да отиде към Конг, който продължаваше победоносния си рев. Той беше вдигнал Анна и продължил пътя си.

Само ако минеха по мостчето, можеха да се движат наравно със звяра.

Отначало изглеждаше, че оцелелият трицератоп ще ги отмине, тъй като беше доста далеч от тях. Той също бе пострадал от снарядите на Конг и засега гледаше само да се прибере в безопасност.

— Не се повдигайте! — Денхам повторно предупреди Дрискъл.

Те бяха приближили към дърветата.

Внезапно, без всякаква очевидна причина, трицератопът зави под прав ъгъл и се упъти право срещу тях. Не можеха да останат в

бездействие, само с надеждата, че животното отново ще измени посоката си. Всички скочиха на крака и хукнаха.

И сега, както при случая с динозавъра, цялата група, освен най-бавният, успя да се спаси. Като погледна уплашено назад, нещастникът се хвана за един нисък клон. Последният обаче се счупи и морякът падна на земята, изправи се, но беше вече късно. Тогава той се опита да се скрие зад едно малко дърво, но атакуващият трицератоп връхлетя върху дървото и го повали заедно с човека. След момент моряците видяха, как звярът се изправи на краката си, потърси със средния рог жертвата си и смъртоносно я промуши.

ГЛАВА XII

Изморените моряци бавно пълзяха към дълбокия дол, загубили почти всичката самоувереност, която имаха в началото на преследването. Те бяха истински мъже: смели, твърди и решителни. Да бяха в дивите африкански джунгли, със своето умение и изобретателност сигурно биха преодолели всички пречки.

Ала в тези тайнствени и пълни с чудовища места те се чувствуваха съвсем безпомощни. Какво можеше да им помогне техният кураж и изобретателност срещу допотопните гигантски животни на този кошмарен остров?

Късите им ножове бяха безпомощни. След като изгубиха оръжието си, те се намираха в пълна безпомощност.

Никой, даже и оптимистът Джими, не смееше да спомене, че има някаква надежда за спасение.

Горчиви думи се изтръгваха от устните им, когато се мъкнеха към дърветата; не думи на предизвикателство, а на негодувание на хора, които са пострадали не по своя вина и не виждат начин за спасение.

Само Дрискъл и Денхам се бореха с това чувство на отчаяние. Младият офицер непрестанно мислеше как да освободи Анна от властта на чудовището. Движейки се зад него, Денхам напрягаше паметта си да си припомни пътя, който бяха изминали от селото дотук. Трябваше да се върнат. Един от тях щеше да остане, за да следи Конг, докато другите се върнат да се снабдят с нови пушки и бомби. Тогава можеше да направят нещо.

Зад гърбовете им се чу силен трясък от нечие тяло, което се промъкваше през храстите.

— Проклетият трицератоп ни преследва — извика един от моряците.

— Чакай, Джек! — обърна се Денхам към помощника си. В момента последният стъпи върху несигурния мост. — Разполагаме само с няколко минути. Животното няма да мине през шубраците.

Трябва да помислим върху плановете за бъдещите си действия. С няколко думи той им изложи своя план.

— Добре — съгласи се Дрискъл. — Аз ще остана. Вие идете за пушки и бомби.

— Ти по-добре иди от другата страна на дола — посъветва го Денхам. — Ако онова животно разбере, че ние не сме причинили неговите рани, сигурно ще ни остави на мира.

Когато Дрискъл тръгна по стъблото на падналото дърво, Денхам погледна към дъното на дола. То бе изпълнено с кал, тиня и на краищата му имаше малки полузатулени с камъни пещери. Филмовият директор със затаено безпокойство следеше движенията на помощника си. Той въздъхна, когато офицерът благополучно се намери на другата страна.

— Добре, момко! — извика той. — Ако беше паднал, кой знае какво щеше да намериш долу. Изглежда, че това място е свърталище на най-отвратителните обитатели на острова. Виж!

Като че ли привлечен от пръста му, един отвратително огромен паяк изпълзя от една пещера. Може би той не бе забелязал хората, но всички забелязаха, че той гледаше със злобен и втрещен поглед нагоре. Едно влечуго, прилично на гущер, но много по-голямо, се припичаше върху големите камъни. Паякът се приближи към него, ала се поколеба и потърси по-слаба плячка. Той я намери в един кръгъл, бавно движещ се предмет с пипала, които много наподобяваха тези на октопода. Паякът връхлетя върху него. След минута противниците изчезнаха в една от пещерите.

— Нищо не може да ме накара да мина по този мост — продума един от моряците.

Денхам погледна зад себе си. Поради слабото си зрение, трицератопът още се луташе из храсталаците. Той беше почти стигнал края им и сега се чудеше накъде да се отправи.

— Може би не ще стане нужда да се прехвърляме — отвърна Денхам. — Стойте неподвижно. Ако не мърдаме, може да ни вземе за скали или стъбла на дървета.

Чудовището най-после се измъкна от горичката и бавно запристъпя.

— Няма как — неохотно продума филмовият директор — трябва да преминем на другата страна.

В изпълнение на думите му, моряците се отправиха към моста. Те запристъпяха бавно и предпазливо, защото изпитваха ужас при мисълта, че може да попаднат на пълзящите под краката им същества. Филмовият директор повторно се обърна и вдигна един камък, но после го захвърли. Мъжете се намираха по средата на моста. Денхам също започна опасното прехвърляне.

— Внимавайте! — От другата страна Дрискъл отчаяно ръкомахаше. След момент той се хвана за една дебела лиана и се спусна в пропастта. Застанал на другия край на моста, Денхам успя да направи същото. Обаче моряците, които се намираха по средата на моста не знаеха какво да сторят. Зад тях тичаше трицератопът, а пред тях се намираше съществото, което бе накарало Дрискъл и Денхам да се решат на рискованата си постъпка. На няколко метра от края на дола ревеше побеснелият Конг, който ненадейно се бе появил. Той беше оставил скъпоценния си товар върху една скала и се готвеше да влезе в бой с новите си неприятели: Видът на стария му враг усили още повече гнева му.

За Конг всички живи същества бяха неприятели. Той изрева и се удари по гърдите. Една от грамадните му ръце замахна напред. В този момент разгневеният трицератоп се хвърли с цялата си тежест върху края на моста. Последният застрашително се заклати и обезумелите моряци едва можаха да запазят равновесие. Чудовището се опита да вдигне дървото, но когато намиращите се върху моста се развикаха, то се отказа от намерението си и за момент остана неподвижно.

Дрискъл, който бе успял да се задържи на една малка издатина, изкрещя заплашително. Конг го забеляза, отстъпи една крачка от моста, но после реши да не се отклонява от първоначалното си решение. Денхам, който се намираше почти на самото дъно на пропастта, хвърли един камък, без обаче да постигне нещо. Като не обръщаше внимание на виковете, на камъните, а даже и на трицератопа, Конг обхвана с двете си ръце края на дървото, вдигна го и силно го залюля.

Двама моряци не можаха да се задържат. Единият сграбчи близкостоящия си приятел и за малко щеше да повлече и него в пропастта. В момента, когато падна, гущерът се втурна към него. Дрискъл, който със свито сърце наблюдаваше сцената, се помоли смъртта да последва моментално. При падането си морякът не умря,

даже и не загуби съзнание. Той се изправи, но затъна до кръста в калта. От устата му се изтръгна ужасен рев — към него се приближаваха не един, а половин дузина отвратително големи паяци. Накрая на пропастта трицератопът ожесточено тъпчеше земята. Като видя обаче, че нищо не може да стори, той се обърна и трескаво се отправи към горичката. Конг вдигна дървото и отново го заклати. Още един човек падна и скоро стана жертва на паяците. Трето разклащане, и между гущера и паяците се започна ожесточена битка за новата плячка. Само един човек бе останал на дървото и той с последни усилия се крепеше. Конг заклати отново, но не можа да го свали. Непрекъснатите викове на Дрискъл и Денхам успяха да отклонят животното от целта. Увисналият моряк изпищя. Изведнаж Конг заклати дървото встрани. Краят му едва опираше в брега на дола и после бавно се свлече върху пируващите на дъното гадини.

Дрискъл погледна надолу и кръвта му се смрази. Един паяк лазеше по лианата, за която се бе хванал морякът. Безцветните му, лишени от клепачи очи, гледаха безнадеждно и студено. Младият офицер извади ножа си и силно замахна. Лианата се отпусна и заедно с отвратителната гадина полетя към дъното. Развълнуван и разтреперан от трагедията, на която трябваше да бъде безучастен наблюдател, Дрискъл все пак не се отказа от намерението си да отнеме девойката от ръцете на чудовището.

— Вървете сами — извика той на Денхам. — Ще остана тук, докато косматият звяр се махне и след това ще го проследя. Ще гледам да оставя ясни следи зад себе си.

— Никак не искам да те оставя сам — отвърна Денхам.

— Това е единствената ни надежда. Не се бавете — нетърпеливо додаде Дрискъл.

Той толкова се бе увлякъл в разговора с началника си, щото не забеляза грамадната протегната ръка на Конг, докато последният не го предупреди със силен вик.

Животното се бе приближило до края на пропастта и чрез пипане търсеше да намери някой от останалите си неприятели. Дрискъл се отдръпна навътре в пещерата и с ножа си нанесе силен удар върху лишената от косми лапа. Животното изрева и се отдръпна. Денхам хвърли един камък. Конг потърка мястото, където го беше ударил камъкът и пак се наведе над пропастта.

Този път той бързо бръкна, но не успя и се отдръпна. За трети път се опита, но пак безуспешно. Разгневен, той започна бавно да търси. Дрискъл повторно го рани, но звярът не обърна внимание на това. Не обърна внимание също и на камъните, които Денхам хвърляше по него.

Младият човек допълзя до най-отдалечената част на издатината, като непрестанно нанасяше удари. Два пъти огромните извити пръсти се допряха до него. Два пъти той забива ножа до дръжката. Ако можеше да пререже сухожилията, може би щеше да се освободи. Свит на две, той зачака удобен момент.

ГЛАВА XIII

Грубата и твърда кора на дървото, върху което лежеше Анна, все повече се впиваше в тялото ѝ, като скоро я възвърна към съзнание. Тя отвори очи, но отначало видя само небето. Не можа да си припомни къде се намира.

Беше уморена и едно особено безпокойство се бе загнездило в душата ѝ. Чувствуваше, че пак ще загуби съзнание. Внезапно безграничен ужас обхвана Анна и тя страшно изкрещя. Изживените премеждия се възкресиха в ума ѝ. Спомни си най-малките подробности: червените очи, които я гледаха измежду двете колони на олтара, грамадната космата ръка и момента, когато бе отнесена в гъстата тъмна гора.

Тя се изправи и като разбра къде се намира, отново изпадна в ужас. Не смееше да скочи. В подножието на дървото пълзеше една змия. А освен това, на няколко крачки се намиреше Конг.

Животното още стоеше до края на пропастта и упорито се мъчеше да хване неприятеля си. Освен Конг, наблизко имаше и друго същество.

От близките храсталаци, вляво от момичето се появи едно особено подскачащо същество, много по-малко от Конг. Дългият му тънък врат бавно се протягаше напред. То се движеше на задните крака. Предни крака почти нямаше, — само слаби, прилични на клони израстъци, които навярно му служеха за поемане на храна и леки предмети. Особената му уста накара Анна повторно да изписка. Никога дотогава младата жена не беше виждала такава страшна зееща дупка, изпълнена с изкривени навътре големи месоядни зъби. Когато дългият врат се обърна към нея, тя помисли, че е загубена.

При писъка ѝ Конг се обърна. Змията бързо изчезна, като остави част от опашката си в лапата на горилата, но цялата си ярост звярът насочи към неканения гост.

Месоядецът се спря, като зае предизвикателна поза и още повече разтвори устата си. Конг се хвърли върху му и двете животни се

търколиха на земята. Похитителят на Анна беше отгоре и изглеждаше, че борбата моментално ще свърши. Но преди Конг да хване в смъртоносните си ръце противника си, последният вдигна един от задните си крака и удари горилата в гърдите. Въпреки колосалната си сила, Конг не можа да устои на удара. Ръцете му се разтвориха и той през глава се търкулна до самия край на пропастта.

— Не — извика Анна. — Не! Не!

Тя искаше Конг да победи, макар че не мислеше, че ще живее дълго в неговите страшни ръце.

Конг се изправи отново и се хвърли върху противника си. Мощната му атака повлече и двамата към дървото, върху което се намираще Анна, и то не удържа напора. Зашеметена от падането, Анна остана да лежи на земята, на няколко метра от борещите се чудовища. След една минута втори удар на задните крака на неприятеля прекрати за момент борбата.

Конг бързо се окопоти. Той пристъпи с голяма предпазливост. Всеки внимателен страничен наблюдател би могъл лесно да схване, че Конг и друг път се е бил с неприятели от рода на месоядеца и знае как по-лесно да се разправи с него. Сега обаче му пречеше силната възбуда. Очите му не се откъсваха от дългия движещ се врат и сега нападна не откъм главата, а отдолу — откъм слабите предни крака. Той силно го стисна и отскочи встрани, защото месоядецът впи в рамото му страшните си зъби. Тази атака бе повторена с почти същия резултат. При третия път обаче предните крака на месоядеца останаха безпомощно увиснали и личеше, че животното бе пострадало. Тогава Конг отново се спусна във фронтална атака. Както първия път, той се хвърли и сграбчи дългия врат. И сега противниците се търколиха на земята и месоядецът за трети път отхвърли Конг със здравите си крака.

Този път обаче ударът не беше толкова силен и ефикасен и Конг успя да хване крака, който го ритна. Това бе и неговата цел. Протегнатият крак бе толкова слаб, че той можа да го свие на две и обърне месоядеца на гръб. Коленете му притиснаха тесните гърди. Грамадните ръце се протегнаха към устата. Преди месоядецът да си послужи със задния крак, челюстите му бяха свити. Нищо не можеше да се противопостави на яростта на разбеснелия се Конг. Устата на животното не издържа и бе разчекната. Конг скочи и победоносно

заудря гърдите си, когато врагът му се търкаляше по земята във все по-слаби и по-слаби конвулсии.

Най-после месоядецът остана неподвижен и Конг се приближи до него, като издаваше къси звукове от удоволствие. Той му разкъса челюстите и погледна към Анна, като че търсеше нейното одобрение. Анна обаче не издаваше признаци нито на похвала, нито на ужас. Страшната сцена, която едва бе завършила, ѝ подействува толкова силно, че отново изпадна в безсъзнание. Сега тя лежеше върху тревата неподвижна, също като убитото от Конг животно.

Дрискъл си подаде главата над края на пропастта и погледна. Той едва се удържа да не изскочи, когато Конг се спусна към Анна. Ала той беше съставил плана си и реши да не се излага на излишна опасност. Досега младата жена беше останала здрава и читава. Единствената ѝ надежда за спасение беше в Дрискъл, който трябваше да не я изпуска от очи и да не ядосва животното. Ако успееше да стори това, докато пристигне помощта, може би Анна щеше да бъде спасена.

Дрискъл се мъчеше да не вдига никакъв шум, защото беше почти сигурен, че Конг го е забравил. Маймуноподобното същество нито веднъж не погледна към пропастта. Съсредоточи цялото си внимание върху Анна то обви с ръцете си грамадния пън, бавно го вдигна, отмести го и пак внимателно го остави на земята.

След това се върна и я вдигна с ръка, като издаваше странни звуци, които наподобяваха утешение. Постоя малко на едно място и после внимателно тръгна напред.

Дрискъл се измъкна от пропастта. Той беше сигурен, че Конг, освободен най-после от всякакви неприятели, ще се отправи към жилището си, което не бе успял да стигне преди.

Дрискъл разбра, че животното не се движи много бързо и че ще може лесно да го следва. Тогава се обърна, за да види Денхам. Последният стоеше изправен на другия край на пропастта и чакаше. В ръката му лежеше дълго и дебело въже от лиани. Той се усмихна.

— Пригответе го по време на борбата — извика той.

— Ако Конг изгубеше, ти щеше да се опиташ да вземеш Анна и чрез него да се прехвърлиш при мене.

За първи път, откакто бяха напуснали селото, Дрискъл почувствува силна симпатия към директора си. Денхам беше човек, на

когото можеше да се разчита. Той го вкара в беда, но правеше всичко възможно, за да го избави.

— Оставете го. Може да потрябва — съгласи се той и се усмихна. — Сега по-добре идете в селото и доведете помощ.

— Никак не искам да те оставя сам, Джек.

— Какво друго можем да сторим? — запита Дрискъл.

— Двамата не ще успеем да хванем Конг. Нужни са ни бомби. Най-добре още сега тръгнете. Сигурен съм, че ще можем да спасим Анна.

— Изглежда, че това е единственият начин. — Да.

Денхам стоеше загледан в енергичното лице на своя млад приятел.

— Добре, Джек. Пожелавам ти успех! — продума той и се отправи към реката, в която динозавърът беше преобърнал сала им.

— Ще се видим след време — извика Дрискъл и махна за сбогом, когато Денхам изчезна между дърветата.

В далечината се чу силно изтрецяване. Дрискъл кимна с глава. Това сигурно бе Конг, който се движеше към дома си. Близко до ствола, на който беше стояла Анна, лежеше тялото на месоядеца. Куп едри мравки бяха вече плъзнали по него. От края на пропастта се показва главата на грамадния гущер, усетил миризмата на прясна храна. Дрискъл потрепери и се отправи по следите на Конг.

ГЛАВА XIV

Тревата, която растеше на поляната около олтара, закриваше до кръста едва движещия се Денхам. На места, където ставаше по-висока или когато филмовият директор се превиваше поради страшната умора, тя напълно го закриваше от погледа. Нощта отдавна беше настъпила. Много неща му помагаша да остане незабелязан. От стената обаче околността внимателно се наблюдаваше. Светлината на няколко факли при подножието ѝ показваше мястото, където стояха група моряци, готови всеки момент да разтворят широко грамадната врата. Един от тези часови забеляза самотната превита фигура, още преди последната да стигне до осветените земи около олтара.

— Хей! Денхам!

Това беше Енгелхорн. Бялата му шапка широко се размаха в знак на приветствие. Факлите се умножиха.

— Хей! Всички тук!

Намиращите се върху стената се присъединиха към другите. Вратата беше широко отворена и моряците се спуснаха напред. През това време Денхам беше успял да се дотътри до олтара. Тогава виковете спряха така внезапно, както се бяха появили. Цялата група при вратата стоеше неподвижна и смаяна, тъй като зад Денхам никакви други фигури не се появиха.

Енгелхорн се съвзе пръв. Той хвърли факлата и след секунда се намери пред приятеля си, като го хвана под мишниците.

— Най-сетне се върнахте — промърмори той и го заведе до една скамейка от вътрешната страна на вратата.

— Къде са другите? — запита един моряк.

— Това не е важно сега! — продума отсечено Енгелхорн. — Донесете уиски и храна и затворете вратата.

— Не! — продума Денхам. — Нека остане отворена. Ако Дрискъл се върне, той ще бъде преследван и трябва веднага да влезе.

— Къде е Дрискъл?

— Къде е госпожица Анна? — додаде Лъмпи.

— Казах, че тези въпроси ще оставим за после — натърти Енгелхорн. — Къде е уискито?

Докато Денхам жадно надигаше бутилката, капитанът и останалите зад него наблюдаваха изпокъсаните му дрехи, изранено тяло и посивяло лице. Те с трепет очакваха започването на страховитата история, която щяха да чуят.

Енгелхорн махна шишето чак след като Денхам напълно го пресуши. След това избърса с длан устата си, силно потрепери и се облегна на рамото на капитана.

— Умирам от глад — продума той.

Енгелхорн кимна с глава и даде знак на един от подчинените си. Морякът неохотно се отправи да изпълни поръчката. Той се спря, когато останалите се натрупаха около директора, но острият глас на Енгелхорн го накара да продължи.

Денхам се изправи и по лицето му, благодарение на спирта, заигра руменина.

— И тъй — започна той, — всички, с изключение на Дрискъл, са загубени. В тяхното число можем да поставим и Анна. А сега искам да зная, дали някой ще ме последва, за да ги освободим.

Слушателите останаха неподвижни, недоумяващи.

— Как загубени? — запита един.

— Значи нещо се е случило?

— Ето какво искам да кажа. — Думите заседнаха в гърлото на Денхам и той се спря, за да преглътне. — Почакайте, докато чуете какво преживяхме. Черният космат звяр, който видяхте при олтара, съвсем не е най-голямата опасност, която крие в себе си този дяволски остров.

Той се спря, за да си отдъхне и след това с няколко думи им предаде перипетиите и страхотиите, през които беше преминала групата. Той описа подробно трагедията, която се разыгра на моста над дълбокия дол.

— Искам да ви е ясно какво може да очаквате, преди да се решите да ме последвате.

— Страхувам се, че не мога всичко да схвана — каза един от моряците. — Как... — той се запъна и спря.

— Искаш да знаеш, как се спасих? — запита Денхам.

— Това ли е? Как Дрискъл и аз останахме невредими?

Той спокойно и търпеливо започна да обяснява по каква случайност двамата можах да се отзоват на безопасно място, без да са в състояние да помогнат на намиращите се по средата на моста моряци.

— Не желая да ви убеждавам в думите си — подчерта той. — Ако сам се грижех за бомбите, всички, включително и мис Дароу, щяха да се спасят. Но само защото исках да оставя другите първи да преминат моста, останах на брега и не бях сполетян от общата участ. А колкото се отнася до Дрискъл, като премина пръв от другата страна, той се изложи на много по-голяма опасност, отколкото останалите на брега.

Морякът, който бе задал въпроса, бавно кимна с глава и другите сториха същото, в знак, че бяха напълно съгласни с думите на началника си.

— Явно е, че не сте били в състояние да им помогнете — каза Енгелхорн.

— Никога не ще си простя, че аз съм единственият виновник за трагедията — додаде Денхам. — Ала никой не може да каже, че не съм се опитал да ги спася. Нека сега се опитаме да спасим единствените двама останали живи.

— Никога вече няма да ги видим — продума с глух глас Лъмпи.

— Не е вярно! — извика Денхам и се изправи. — И двамата ще бъдат спасени. Бързо! Капитане! Трябва ми една кутия с бомби. Тръгвам веднага. Кой ще дойде с мене? — повтори той предишния си въпрос.

Позволете ми да ви придружа, мистър Денхам — помоли се Лъмпи.

— Ако не намеря по-силни и млади хора, непременно ще те взема — с откровеност му отговори Денхам. Той се обърна наоколо. — Никой ли не желае?

Цялата група пристъпи напред, едни с готовност, други почти с безразличие, с трети с известен страх, според това, как всеки реагираше срещу опасностите, които щяха да се явят.

— Аз съм съгласен.

— По дяволите! Защо не?

— Нищо няма да изгубя.

— С удоволствие.

— Мисля, че дължа нещо на офицера си.

— Веднаж мис Анна заши копчета на палтото ми.

След като се изказаха, моряците се поуспокоиха. Те мислеха за препятствията, които трябваше да преодолеят.

Енгелхорн и упоритият Лъмпи се намираха между доброволците, но Денхам им направи знак с ръка да се отстранят.

— Има достатъчно доброволци — обърна се той към Лъмпи, — а ти, капитане, ще останеш, за да пазиш вратата.

— Аз съм по-добър от тебе — опита се да го убеди Енгелхорн.

— Но само аз зная пътя.

— Можеш да ми начертаете плана.

— Капитане! На никаква цена не бих се съгласил да отстъпя мястото си — даже и на най-бодрия човек в целия Индийски океан — разпалено отвърна филмовият директор.

— И аз бих постъпил така, ако бях на твое място — завърши кратко спора Енгелхорн. — Разбирам чувствата ти.

— Донесете ми една пушка — заповяда той, — и пълен патронташ. Всеки да се снабди със същото оръжие. Също и по една кама. Освен това, всеки да вземе по две газови бомби. И запомнете! Всички нещастия с първата група се дължат на лекотата, с която се отнесохме към запазването на тези бомби. По никакъв начин не се разделяйте с тях.

— Мислите ли, че с тях ще успеем да спрем някой от грамадните зверове, които ни описахте? — запита един от доброволците.

Другите с вълнение очакваха отговора.

— Да го спрем? — засмя се Денхам. — Само една бомба е достатъчна да спре и най-голямото животно на острова. Даже и Конг. — И за доказателство, той с най-малки подробности описа как се бяха справили с първия неприятел.

— Кога мислите да тръгнете? — поиска да се осведоми Енгелхорн.

— Още сега.

— Малко прибързано, мистър Денхам — промърмори капитанът.

След първия момент на възбуда, той пак бе започнал вечното си дъвчене на тютюн.

— Размислете по-добре, Денхам. Ако тръгнете сега, ще стигнете пропастта в пълна тъмнина и ще трябва да бездействувате чак до

сутринта, тъй като следите на Дрискъл няма да се забележат.

Денхам бързо разпредели маршрута и трябваше, макар и неохотно, да се съгласи с думите на приятеля си.

— Но как мога да стоя в бездействие в продължение на толкова часове!

— Извикайте онзи малък чер дявол, магьосника — злобно продума Лъмпи. — Той е в състояние да ни даде някои сведения. Ако не иска, аз зная начин да го заставя да стори това.

— Къде е той?

— Повалих вожда им с дръжката на собственото му копие, когато ти и Дрискъл се спуснахте след Конг — обясни спокойно Енгелхорн, — защото той направи движение да ви последва. Като го свалих, цялото племе се разпръсна и се изгуби от очите ми.

— Чудно, къде са се скрили? — каза замислено Денхам.

— Мисля, че много от жените са в колибите си. От време на време се чуваха звуци. А колкото за мъжете, според мене, те се спотайват из високата трева и храсти, които се срещат навсякъде из околността.

— Мислиш ли, че готвят някаква изненада?

— Не, доколкото познавам диваците от островите на тази част от океана — с увереност отвърна капитанът. — Вярвам, че доста добре съм ги опознал. В действителност, те не мислят, че имат нужда сами да ни нападнат, тъй като са сигурни, че Конг ще се разправи с нас. А бедните диваци се стараят да бъдат по възможност далече от божеството си.

— Те имат право — продума тихо Денхам. — Конг ще се върне, или по-скоро ще бъде заставен да се върне.

— Можем да се доверим на Джек — каза с увереност Денхам. Той погледна часовника си. — Какво не бих дал, за да ускоря приближаването на утрото.

ГЛАВА XV

Конг не се движеше по пътека, но оставаше зад себе си достатъчно ясни следи. Младият човек го следваше без особени усилия. Конг толкова малко се грижеше за шума, който правеше, че последният често се чуваше на километри из гъстата гора. Освен това, звярът не бързаше да се прибере в жилището си. И ако имаше около него врагове, не изглеждаше, че се страхува от тях.

Само едно нещо можеше да се предположи: че пътят е съвсем безопасен. Гората беше кръстосана с множество пътеки, които несъмнено принадлежаха на разните гигантски животни. Конг обаче избягваше всички пътеки и минаваше през най-гъстата растителност.

Дрискъл го следваше толкова лесно, че доста често се приближаваше на разстояние, което не беше безопасно. В такива моменти го обземаше силен страх и веднага бързаше да се прикрие. Той продължаваше да вярва, че единствената надежда за спасение на Анна се състои в увереността на Конг, че се намира в пълна безопасност. Ако последният открие, че го следят, всичко можеше да се случи. Затова младият човек се стараяше да го следва по-скоро чрез слух, отколкото чрез зрение.

Към обяд, въпреки предпазливостта си, той излезе на една полянка в момента, когато Конг изчезваше на другия ѝ край.

Анна очевидно се намираше още в безсъзнание. Лявата ѝ ръка изглеждаше напълно лишена от живот. Главата ѝ беше облепната на косматото рамо на похитителя ѝ. И последната игла от косата ѝ бе паднала, и тя лежеше върху раменете и гърба ѝ като златна мантия в пълен контраст с черната груба козина на звяра. Единият ръкав се беше скъсал и рамото ѝ се бе оголило. Меката му правилна форма изпъкваше пред грубото набито гигантско тяло.

След тази полянка растителността започна да оредява. Постепенно лианите изчезнаха. Дърветата се намираха на известно разстояние едно от друго и до дънерите им не растяха храсти. Към два

часа след пладне Дрискъл започна да вижда части от планината, която имаше форма на череп.

Жилището на Конг навярно се намираше някъде в самата планина, и то някъде в някоя непристъпна за друго същество чука. Едно лишено от растителност място едва ли можеше да се хареса на неприятелите на Конг.

На свечеряване пътят стана извънредно стръмен и младият човек скоро се умори. Тялото му беше изпоранено от падане и драскане в клоните на дърветата.

При това беше огладнял. Краката му едва се влачеха.

След един остър завой пред очите му се откри буен пенлив поток, който излизаше от самата планина и по едно тясно каменисто корито шумно се губеше надолу по джунглите.

Поток! Умореният ум на младия моряк отначало не можа да схване значението на това. Постепенно в него се появи мисълта, че потокът е може би същият, който се разливаше в малкото фантастично за тях езеро и по-нататък минаваше през полянката край голямата стена. Обсъждайки тази възможност, той зави зад грамаден камък и видя само на няколко десетки метра пред себе си похитителя на Анна.

Той бързо се дръпна назад и се скри, преди да бъде забелязан.

Като надникна от скривалището си, той видя, че Конг се бе спрял на едно място, което представляваше естествен амфитеатър, заграден почти отвсякъде с високи скали. Пред краката на чудовището се намираше грамаден черен вир. Това беше особен вир, толкова тих, колкото и непрозрачен: Високо в дъното на скалите се издигаше тясна пътека, която достигаше до площадка пред устието на една пещера.

Изглеждаше, че потокът от никъде не получава вода. Даже на едно място водата се движеше, и то така, като че ли някъде изтичаше под земята. Внезапно умът на Дрискъл се проясни. В течение на вековете океанът бе успял да пробие една дупка и по този начин беше станал главният източник на потока, който минаваше край олтара на диваците. Защо Конг така недоверчиво се взираше в този вир, Дрискъл не можеше да разбере. Освен това, явно беше, че пещерата не бе много дълбока. Но звярът се държеше съвсем странно и продължаваше внимателно да гледа във водата.

Силно заинтересован, Дрискъл пристъпи крачка напред и успя да види източника на безпокойството на Конг. Онова, което в мрака

правеше водата да изглежда толкова черна, беше широкият гръб на някакво животно, от рода на влечугите, което сега си бе вдигнало главата и стоеше неподвижно.

Животното бавно започна да се надига и Конг се размърда. Той отстъпи няколко крачки, за да постави Анна в подножието на една скала и като се изправи с целия си ръст, изпусна страшния си предизвикателен рев.

Дрискъл неволно потрепери. Едва успя да се въздържи да не извика.

Изведнъж Конг се хвърли върху противника си във водата, който беше увил опашката си около някакъв голям камък и така значително беше засилил устойчивостта си. Конг се биеше с ръце и с дългите си яки зъби. Освен това си помагаше и с краката. Те му служеха като мощна опора срещу опитите на чудовищното влечуго да го замъкне във водата.

За разлика от предишните сражения на Конг, сега борбата се водеше при пълна тишина. Водното чудовище не издаваше никакъв звук, а Конг едва имаше време да си поеме дъх, тъй като зъбите му непрестанно се впираха в тялото на противника.

Дрискъл внимателно, наблюдаваше битката, но в продължение на няколко минути не можеше да определи на чия страна клони победата. Зъбите на Конг продължаваха да се впират в прешленестия гръб, а ръцете му с мъка удържаха чудовищната глава. Краят настъпи толкова ненадейно, че Дрискъл не можа да го предвиди. Приклепнал, Конг вложи цялата си сила в ръцете и притисна до гърдите си главата на водното чудовище. Борбата и този път завърши в полза на царя на този див и страшен остров. Водата се разпени от агонистичните движения на чудовището. След минута Конг се изправи и хвърли настрана главата на убитото животно, която беше откъснал от трупа.

Той се залюля и едва се задържа прав. Беше толкова изморен и запъхтян, че нямаше сила да се измъкне от черния вир. Тялото му потрепери, толкова силна беше умората и отвращението на сухоземните млекопитаещи към животните от рода на влечугите. А когато събра достатъчно сили да излезе и вдигне до гърдите си Анна, не му дойде на ум да се огледа, за да види дали наоколо няма друга опасност.

За първи път през време на дългото преследване Дрискъл не се побоя, че Конг може да го забележи. Той извади ножа си и почти се реши да атакува. Но след минута се разколеба. Грамадните ръце бяха изхабили силата си върху водното чудовище, но все още можеха лесно да се разправят с него. Той скри ножа си със съжаление и се приготви за трудния път, който трябваше да измине. Сега, въпреки умората, трябваше да бъде готов да помогне на Анна, ако тя има нужда.

Нощта беше почти настъпила. От мястото, където се намираше, можеше лесно да се наблюдава изкачването на Конг. Бавно, почти чрез влачене, чудовището продължи пътя си. Дрискъл определи посоката и си каза, че ако стане нужда, може бързо да се изкачи.

Като стигна най-послед при пещерата, Конг постави Анна между нозете си. От устата му се изтръгнаха особени звукове. При всяко поемане на въздух силата му бързо се връщаше.

Внезапно той вдигна ръцете си и като се удари по гърдите, изпусна див победоносен рев. Високо над скалите се бе появило едно прилично на грамадна топка чудовище и внимателно следеше царя на джунглите. Конг го забеляза, удвои рева си и зае застрашителна поза.

Дрискъл видя, как Анна се изправи и застана неподвижна. След минута тя се обърна като че ли търсеше отнякъде помощ и диво изпищя.

Конг спря рева си и погледна към младия човек. В слабата светлина Анна едва се виждаше. Само оголеното ѝ рамо издаваше матов блясък. Конг се наведе и най-напред попипа разкошната златиста коса, която в нощта приличаше на същинско злато. Той я потегли, вероятно учуден, че може да има материя, която да блести толкова силно при вечерно осветление. След това посегна към бялото ѝ рамо. Конг пипна оголеното място. След това я хвана здраво и започна да свлича цялото ѝ облекло. След всяко откъснато парче плат, той като че ли се мъчеше да разбере връзката между тази паяжиновидна материя и оголеното бяло тяло.

Анна нададе отчаян писък и Дрискъл стремглаво се закатери нагоре по скалите. Помощта още не идваше, но той повече не можеше да чака. Мускулите му обаче бяха страшно отмалели и затова падаше почти на всяка крачка. Веднаж едва успя да се закрепил, за да не се търколи надолу, към мътния вир. Спря за малко и после пак продължи да се изкачва.

Зашеметен, той се чудеше как Конг не го е забелязал.

Ако по грамадното лице се бе изписала ярост, Дрискъл щеше да загуби всяка надежда. Изражението обаче показваше само подозрителна заинтересованост. Конг беше чул някакъв шум, но в тъмнината не бе успял да го различи.

Решен на всичко, младият човек с последни усилия се закатери към близката площадка. Ако Конг го бе видял, нямаше смисъл да бъде предпазлив.

Той стигна площадката, точно когато Конг хвана един петроктил и започна да го удря в земята.

Този път не стана борба. Неприятелят беше много по-слаб от Конг. Някакво отвратително влечуго се смъкваше от горната част на скалите. Конг успя да се обърне на време. Хвана го точно в момента, когато отворената уста се насочваше към Анна.

Момичето не беше ранено. То се намираше до самия край на каменната площадка. Дрискъл се претраши и тихо извика:

— Анна!

— Джек! О, Джек!

Тя се промъкна по посока на гласа.

Зад гърба на Конг те крепко се хванаха за ръце. Приличаха на две малки деца, затворени в страховития замък на някакъв човекоядец.

— Джек! През всичкото време знаех, че ще дойдеш!

— Сега съм при теб, Анна!

Притискайки я до себе си, той се стараеше да ѝ вдъхне повече вяра, каквато сам не чувствуваше.

— Джек! Не му позволявай повторно да се докосва до мене.

Той хвана ножа си, като си каза, че поне от това може да я избави.

— Нали няма да му позволиш да се допре до мене, Джек!

— Не се тревожи! — И ненадейно в ума му се породила една надежда. Вирът!

— Анна! — прошепна той, — ще отидем в...

Конг бе свършил последното си разрушително дело. Като се обърна, той захвърли останките на влечугото и забеляза притиснатата двойка. Гърлото му се изду. Очите му светнаха.

— Скачай, Анна! — извика Дрискъл и здраво притиснати един до друг, те се хвърлиха в черния вир.

ГЛАВА XVI

Черният вир прие в обятията си Анна и я притисна към дълбокото си дъно. Водата беше топла. Със стиснати зъби тя очакваше смразяващ студ. Но водата беше почти гореща и действуваше чудно приятно на полуголото ѝ тяло. Тя премахваше всякаква болка и отморяваше като с балсам мускулите. Стройното ѝ тяло се отдаде на приятно усещане.

Още във въздуха Дрискъл ѝ бе извикал: „Не се страхувай, дръж си дъха!“ — Тя беше изпълнила заповедите му. Ръката му беше останала около кръста ѝ и след като се появиха на повърхността, тя се отдели и заплува сама, пълнейки бързо и откъслечно дробовете си с въздух.

— Всичко е благополучно, нали?

Дрискъл избърса очите си и я погледна.

— Да — отвърна със слаб глас Анна. — Мога да плувам. Но, Джек, още не съм в състояние да повярвам, че ти си при мен.

— Не се тревожи — отвърна самоуверено Дрискъл, но бързо се обърна и погледна нагоре.

Заради силното отвращение, което изпитваше към водата, Конг беше хванал дългия път към вира. И почти беше стигнал до подножието на скалите.

С ръце и крака той се движеше така бързо, че всякакво друго животно на негово място щеше да се търколи надолу във вид на безформена маса.

Младият човек посочи на Анна мястото, където се намираше подземния канал и ѝ обясни плана си.

— Готова съм — отвърна тя. — Но моля те, стой близо до мене.

— На всяка цена. — Той я погали по косата.

След няколко грамадни скока Конг се намери в подножието на скалите. С ръце, протегнати напред, със светещи от ярост очи и разтворени уста, той се впусна към брега на вира.

Анна отчаяно изпищя.

— Под водата! — извика Дрискъл.

Анна моментално изпълни заповедта. Дрискъл я последва. Когато младата жена се видя принудена да излезе и си поеме дъх, той я изпревари и се издигна над водата точно при входа на тунела, на няколко метра от нея.

Конг беше отгатнал плана им или пък острият му поглед бе проследил тъмните им очертания през време на подводното плуване.

С див рев той се спусна към устието на канала и протегна напред грамадните си ръце.

— Под водата! — отново извика Дрискъл.

Слепешката Анна отново се гмурна.

Този път разстоянието беше по силите ѝ и тя с туптящо сърце пореше водата на няколко метра под повърхността. Бялото ѝ тяло обаче ясно се виждаше отгоре. При всяко движение жалките останки от облеклото ѝ се свличаха от нея. Тя потърси с поглед Дрискъл, но кръвта ѝ замръзна, когато видя над себе си черната сянка на протегнатата космата лапа. В този момент слабо докосване до ръката ѝ даде да разбере, че приятелят ѝ се намираше зад нея. В същата минута подводното течение започна да оказва действието си.

Тя не се противопостави на неговото теглене. Спомни си, как един човек беше успял да се спаси от канадските бързеи като стегнал тялото си, без да прави каквото и да е движение. Тя стори същото. Обхванала с ръце главата си, за да я предпази от удари, тя се остави всецяло на бързото течение.

Завоите на тунела бяха единствената пречка. В течение на векове водата беше изгладила и тях. Веднъж само коляното ѝ силно се удари в камък. Дробовете ѝ едва бяха започнали да се свиват, следствие на липсата на въздух, когато тя усети, че се издига над повърхността, от другата страна на планината. След минута тя плуваше в сред тихи води, огряна от меката лунна светлина.

— Джек!

Анна извика високо. Внезапен страх я обхвана. Тя се обърна по гърди, за да потърси приятеля си; той се намираше до нея и бързо протегна ръката си под уморената ѝ глава. Анна затвори очи, щастливо отмаяла. Така, без да гледа, тя усещаше как течението бързо я носи напред.

— Всичко е благополучно — прошепна Джек на ухото ѝ. — Този поток ще ни отведе до самото село. Даже ако Конг ни последва, ще трябва да се движи по сухо и ще го изпреварим с няколко часа. Ако не успеем — додаде той със сериозен глас, — той трябва да влезе във водата и да ни намери на самото дъно.

Анна погали нежно главата му.

— Не, Джек! — извика тя. — Ти си ранен.

— Конг — обясни ѝ той. — Опитва се да ме хване точно, когато влизах в тунела.

— Е, добре, мили — продума тя, като се мъчеше да се засмее, защото чувствуваше, че след минута сълзите ѝ ще потекат. — Нямам никакви дрехи върху себе си. Но ако излезеш на брега и затвориш очите си, ще се опитам да намеря нещо подходящо за превръзка.

Дрискъл се усмихна. До този момент той плуваше по гръб, за да поддържа по-лесно с ръката си Анна. Сега той се обърна, хвана я в обятията и устните им се сляха, макар че и двамата изчезнаха под водата. След момент Анна изплува и избърса очите си.

— Това отчасти се дължи на слабата ми воля — усмихнато ѝ обясни младият човек. — А също в чест на избавлението ни.

Анна също се усмихна. Тя обаче още не можеше да се успокои от ужасите, които бе преживяла. Беше сигурна, че Конг ще ги проследи. А тя се чувствуваше толкова изморена, че ако не беше здравата ръка на младия човек, скоро щеше да се намери на каменистото дъно на потока. Слабостта ѝ се дължеше и на продължителния глад. А освен това тя знаеше, че на всяка крачка ги дебнат най-различни опасности. И все пак Анна се чувствуваше неизмеримо щастлива. Тя повика с очите си младия момък, обви с ръка главата му и леко го целуна по устните.

— И аз искам да отпразнувам избавлението ни — каза тя, — а освен това и моята воля не е по-силна от твоята.

Дрискъл за трети път я целуна, но след това се отдалечи от нея. В лунната светлина тъмното му тяло бавно се отдели от нейното.

— Никой от нас не си дава сметка за това, което можеше да се случи — продума той.

— Понякога предпочитам да съм щастлива, без да се грижа за бъдещето — отвърна Анна и отправи поглед към лунния диск.

— Имаш ли някаква представа, къде се намираме и къде отиваме? — запита той.

— Където ти поискаш.

— Доверието ти много ме ласкае. Но почакай да ти кажа няколко думи.

Той ѝ обясни предположението си, че реката води към поляната пред селото. През време на разговора им, двата бряга на реката започнаха да се губят в тъмнината и течението отслабна.

— Щом си починеш, ще започнем бавно да плуваме — каза той.

— Не вярвам да ни остава още много път, но не трябва да губим много време.

— И сега мога да плувам.

— По-бавно — предупреди я Дрискъл. — Опитай се да плуваш с по-големи удари. Нужно е само да помагаме на течението.

В полупрозрачната сянка на крайбрежните дървета ръцете и краката на Анна ритмично се задвижиха в изпълнение на заповедите на Дрискъл.

— Така е отлично. Ако се измориш, ще се спрем край брега. Но за предпочитане е да не се бавим. Само Господ знае какво може да ни се изпречи на пътя.

— За известно време ще мога да плувам.

— Когато стигнем лагуната, в която се намира леговището на динозавъра, ще излезем на сухо. Там течението почти се губи. Като бързае, ще спестим доста време.

При мисълта, че трябва да се ходи, Анна съзна всичката си слабост и се видя принудена да я признае.

— Вярвам, че с твоята помощ ще мога да плувам и то доста време. Но, Джек! Не съм в състояние да направя и стотина крачки.

— Не взех под внимание това, скъпа. Тогава ще те нося на ръце.

— Да ме носиш! След всичко, което си преживял, Джек! По никакъв начин.

След минута Дрискъл меко отвърна:

— Не се тревожи. Ако е нужно, мога да те нося и десет мили дори.

Анна знаеше, че младият човек е страшно изморен. Но, въпреки това, тя беше сигурна, че ако е нужно, той ще намери потребната сила.

— Дали ни преследва, Джек?

— И аз мислех за това — отвърна със свит и развълнуван глас Дрискъл. — Не предполагам, че това животно има достатъчно разсъдък, за да преследва тези, които не може да вижда. Освен това се намираме много по-напред от него. Не ми се вярва, че ще се върне в селото само заради тебе. Гладът ще го принуди да се спре. Сигурен съм, че не е по-малко гладен от нас, а в звяра гладът господствува над всичко.

— Ако наистина той е животно — продума тихо Анна.

— Ако?

За момент тя не отговори. След това отвърна с глас, който слабо трепереше:

— Джек! Страшно е да се намираш в ръцете му. Не можеш да си представиш тези ръце, ако не са те пипали...

Дрискъл я прихвана с ръка.

— Забрави го! — заповяда ѝ той. — Той съвсем не е толкова тайнствен, колкото си представяш. И ако не беше толкова изморена, нямаше да мислиш така.

— Може би не — продума Анна и се приближи към него.

Тихо плуваха под водата, облени от меката лунна светлина. Течението все повече отслабваше и усилията да поддържат същата бързина се затрудняваха. Веднаж, въпреки протестите на Анна, Дрискъл я застави да си отпочине край брега. Твърде къса почивка.

— Забележи как бреговете се отдалечават — прошепна ѝ той след известно време. Те рядко говореха. Неизвестността ги потискаше.

— Приближаваме лагуната с чудовището — забеляза Анна.

След малко се оказа, че това е лагуната. Течението се беше изгубило. Дрискъл внимателно я отведе към брега.

Той взе в ръцете си изморената жена. Анна се възпротиви, но той не я послуша. В неговите ръце тя най-после схвана колко бе изморена и се отпусна върху гърдите му. Очите ѝ се затвориха. Тя чувствуваше голямо успокоение в силната му прегръдка, в случайното допиране на главата му до мекото ѝ рамо. Стоя със затворени очи, докато той я положи на земята.

— Само една минута почивка — тихо продума той.

Намираха се всред гъста растителност, под сянката на едно дърво. Но даже и там лунната светлина се промъкваше, и той я

премести, защото със своята белота тялото ѝ можеше да привлече нечий поглед.

— Готово — прошепна той и отново я вдигна.

Дрискъл спира да почине още три пъти. Когато се спряха за четвърти път, Анна забеляза, че се намират при потока. Течението тук беше по-силно. Лагуната се намираше зад тях.

— Какво бе това?

Дрискъл спря. Някъде в другия край на гората се чу силно изтрещяване.

— Някое мощно животно — отсече той бързо.

— Да тръгваме.

Анна знаеше, че Дрискъл е схванал добре произхода на шума. Ужасът отново я обхвана.

Ослушвайки се, откри, че страхът ѝ придава нови сили. Освен това, си беше починала в ръцете на приятеля си. Плуваха бързо. Когато тя се изморяваше, хващаше се за рамото му и така продължаваха. По такъв начин бързината не се намаляваше.

Пред тях се чу слабо клокочене. При този звук Дрискъл развълнувано я бутна.

— Помниш ли! — прошепна той. — Нали ти казах, че при един малък пад потокът навлиза в равнината пред олтара. Именно това е падът.

Клокоченето на водата се усили.

— Ще бъде доста тежко — тихо додаде той. — Но на никаква цена не трябва да губим време и заобикаляме по брега.

— Не се страхувам — отвърна Анна.

— Храбро момиче!

— Грещиш. Но стой наблизо до мене, Джек.

— Няма да се отделя от теб.

На няколко метра пред тях водата се пенеше и губеше надолу.

— Бъди спокойна — окуражи я Дрискъл.

Зад тях, от гората долетя повторен трясък. Той още беше далече, но и двамата го чуха ясно. Опасността ги подтикна напред.

Водата ги поде, завъртя и ги прати в малкия водопад.

След момент всичко бе свършено. Ала този път и двамата пострадаха. Лявата ръка на Дрискъл увисна неподвижна и от нея

потече кръв. Бялото бедро на Анна цяло се зачерви от дълбока и дълга драскотина.

— Счупена ли е? — запита шепнешком Анна, като излязоха на брега.

— Не, само ранена. Но и ти си пострадала.

— Да, и няма с какво да се превържа — опита се да се усмихне Анна и погледна почти несъществуващото си облекло. — Но какво от това? Виж, Джек! Виж!

Пред поляната до олтара се издигаше висок стълб. След внимателно виране, те откриха, че това е светлина от факли, забити пред отворената врата на грамадната стена.

— Чакат ни! — извика Анна. — Джек, о Джек! Спасени сме!

Хванати за ръце, те се погледнаха с облекчение и радост. След това се отправиха към приветливите факли.

Когато излизаха от тъмнината, Анна дочу зад себе си шум, но той беше твърде слаб и тя не му обърна внимание.

ГЛАВА XVII

Пръв ги забеляза Лъмпи. Толкова много се бе говорило за грамадния човекоподобен звяр, че старият моряк беше започнал да усеща известно безпокойство. Разбира се, всичко беше измислица. Как можеха възрастни хора да вярват в подобни неща! Но при все това, той мислеше, че няма да бъде зле, ако от време на време сам проверява бдителността на пазачите край отворената врата.

При вида на двамата млади хора старите му кокали се разтрепериха и с бързина, каквато сам не подозираше, че може да прояви, той се спусна да съобщи на началника си радостната вест.

— Ей! Мис Анна! Мис Анна и Дрискъл!

Денхам прекъсна хвалебствените си слова за Дрискъл и се втурна към олтара. Енгелхорн погълна порцията тютюн, която едва бе взел. Все пак филмовият директор и един моряк го изпревариха. Отвсякъде се чуха радостни викове и възклицания.

Под самия олтар стоеше измореният и изтощен Дрискъл, а в ръцете му се намираше полупримрялата Анна. Моряците отвориха учудено уста.

— Боже мой! — пробъбра Енгелхорн, като най-последно успя да изкашля глътнатия тютюн. За голямата му радост можеше да се съди по факта, че той проговори на език, който преди двадесет години бе решил да забрави и никога да не говори на него.

— Джек! — извика Денхам. Той се обърна към моряците с изражение на триумфален победител. — По дяволите! Не ви ли казах, че ако някой може да спаси мис Анна, това е само Джек?

Никой не оспори думите му. С ръкомахания и забъркани възклицания, моряците, с изключение на Лъмпи, се натрупаха около новопристигналите и се мъчеха да изразят обхваналата ги радост. Лъмпи стоеше недоволен настрана.

— Глупаци! — каза соннато той. — Скоро поемете мис Анна, защото офицерът ни ще се строполи на земята.

— Аз ще се погрижа за нея! — заяви Денхам.

Енгелхорн извади бутилката, чието съдържание бе оказало такова магическо влияние върху директора. Той се отпрати към Дрискъл, когато Денхам отвеждаше към вратата младата жена. Офицерът пое голяма глътка и потрепери.

— Ще ти помогна — каза Енгелхорн.

— Спасих я! — каза на пресекулки Дрискъл. — Спасих я, капитане!

— Надежден момък си ти.

— Надежден момък. Не! Велик човек, герой! — каза сопнато Лъмпи.

Подкрепен от уискито, Дрискъл се обърна усмихнат към стария моряк. Наоколо моряците бяха образували гъст кордон от глави.

Анна беше поставена върху набързо стъкмено от палта легло. Дрискъл се приближи, прилекна и се опита да налее в устата ѝ останалата част от питието. Тя пое съвсем малка част, закашля се и отстрани бутилката.

— Твърде силно е за нея — промърмори Енгелхорн.

— Не се нуждая от друго — задъхано каза Анна. — Чувствавам се добре. — Тя се хвана за Дрискъл и скри лицето си в ръцете му. — О, Джек! Значи наистина се върнахме. — Тя започна да хълца.

— Успокойте се, успокойте се — опита се да я успокои Енгелхорн.

— Разбира се, че се върнахте. И скоро ще ви пренесем на кораба.

— Наплачи се, мила — продума Дрискъл. — Така ще ти стане по-леко.

— За първи път — обърна се той към другите, — виждам сълзи на очите ѝ.

Моряците бяха толкова погълнати от неочакваното завръщане на офицера и Анна, че никой не забеляза завръщането на туземците. Цялото племе се приближаваше. Най-напред една жена бе надзърнала от ъгъла на колибата си и бързо беше изчезнала. Другите жени също се бяха изредили да видят със собствените си очи невероятното събитие.

Тогава една от тях отиде да съобщи новината на мъжете и те, начело с краля и главния жрец, се събраха на площада.

Енгелхорн пръв забеляза това прииждане и бързо зашепна на тези, които се намираха около него.

— Бодо! — високо извика той. — Спрете!

Моряците бързо заобиколиха Анна, но скоро се разбра, че диваците нямаха враждебни намерения. Те просто бяха в недоумение и подобно на жените не можеха да си обяснят завръщането на златната жена. Вперили погледи в Анна, всички до един повтаряха ниско и монотонно:

— Конг...! Конг...! Конг...! Конг...! Конг...! Конг...! Конг...!

— Именно това искам да зная — каза натъртено Денхам. — Какво стана с Конг?

— С Конг? — повтори Дрискъл.

— Дошъл съм тука, за да снимам филм — отвърна Денхам. — Но без Конг нищо не мога да сторя. Сега Денхам и Анна са спасени! Значи трябва ми Конг!

Моряците, Енгелхорн и Дрискъл, който държеше в обятията си Анна, го гледаха с изумление.

— Какво?

— Той е луд!

— Няма усет за мярка!

— Решението ми е твърдо — настоя Денхам. — Бомби имаме. Ако го уловим жив...

— Не — избухна Дрискъл. Той не съобщи за далечните трясъци, които беше чул в гората. Само вдигна ръка в знак на отказ. — Конг се намира на десетки мили оттук, в леговицето си. А то е на върха на една скала, където и дяволът не може да се качи.

— Да, но само в случай, че реши да остане там. Но дали ще бъде така?

— Защо не?

Денхам задържа погледа си върху младия човек в продължение на цяла минута.

— Защото имаме нещо, което Конг желае. Ти ме разбираш добре, нали?

— Нещо, което той никога повторно не ще притежава, Денхам. Ако имате намерение да...

— Да употребя Анна като примамка? — завърши мисълта му Денхам. — Ти знаеш много добре, Джек, че никога няма да си позволя това.

Дрискъл взе Анна на ръце и се изправи.

— Ще я заведа на кораба.

В този миг от високата стена долетяха ужасни викове. Часови, с факли в ръце, се втурнаха към вътрешната страна на стената.

— Конг! Конг!

От тъмнината се чу предизвикателният и гръмотевичен рев на царя на джунглите.

Анна изпищя и Дрискъл я притисна до себе си.

— Той я е последвал!

— Затворете вратата! — изкрещя Денхам. — Залостете я!

Енгелхорн, Лъмпи и няколко моряка останаха около Анна, а всички други се впуснаха да изпълнят заповедта. Около петдесет изплашени до смърт диваци се втурнаха да помагат.

Двете грамадни крила на вратата започнаха бавно да се затварят. Но през отвора, който оставаше, светлината на факлите помогна да се види бързо приближаващата се фигура на звяра.

Отворът беше не по-голям от няколко сантиметра, когато Конг връхлетя и нанесе страшен удар. Едното крило отстъпи и грамадната лапа се провря вътре. Тълпата на площада и върху стената се пръсна в страшна паника.

Дрискъл и Анна изчезнаха зад първата колиба. Денхам се спусна да помага на хората при вратата.

Последната поддаваше. Бавно отворът се уголемяваше. Конг вмъкна ръката си и докопа един от моряците, които чакаха готови да поставят дървените болтове. Те изкрещяха от ужас и се разбягаха.

Конг се превърна в същински демон.

Със страшна сила той наблюдаваше вратата. Железните скоби започнаха да се огъват. След нов напор те се откъснаха и грамадната врата със страшен грохот се строполи.

Моряците отскочиха встрани, но неколцина туземци, които се спуснаха в права посока, бяха затиснати и смазани от грамадната тежест.

Конг застана в появилия се отвор и без да обръща внимание на дребните човечета, които се намираха в краката му, втренчи малките си очи в мрака.

— Бомбите! — извика Денхам. Той със смайване и с учудване наблюдаваше грамадното туловище. — Бомбите! — повторно изкрещя той и се дръпна назад.

Конг се отправи към селото. Там сега царуваше пълен мрак. Само тук-там лунните лъчи се промъкваха през листата на дърветата. И последният дивак захвърли факлата си и се скри в колибата си, която беше твърде слабо убежище против разярения звяр. Конг започна да вдига един след друг покривите на колибите и надничаше в тяхната вътрешност. Отначало, поради неуспеха си, той само изръмжаваше, но постепенно, след като в продължение на няколко минути не постигна целта си, започна да побеснява.

Като заобиколи колибите, Денхам успя да се намери на известно разстояние пред Конг. С бомби в двете ръце, той внимателно наблюдаваше. И няколко моряка, добре въоръжени с пушки, а някои и с бомби, се присъединиха към него. Дрискъл, Анна и малкият телохранителен отряд напуснаха селото и забързаха към брега. Луната обаче беше толкова силна, че те се виждаха на голямо разстояние.

— Още не ни е забелязал — прошепна Денхам на моряците, когато Конг се отправи към друга колиба. — Вие тръгнете след Дрискъл. Аз ще ви последвам. Ако Конг ни последва, ще хвърля бомбите, но още не искам да сторя това. Ако колибите са много, те ще спрат разпространението на газа.

Моряците тръгнаха. Денхам се дръпна назад. Конг откри още една колиба, в която се спотайваше едно изплашено до смърт семейство. Последва безмилостно унищожение. Като чу страшните писъци, Денхам се спря, но понеже нямаше с какво да им помогне, спусна се след групата.

Конг продължи претърсването си. Когато най-после излезе вън от селото, Дрискъл и Анна бяха почти стигнали до лодките. Той ги забеляза.

Като се удари в гърдите, страшният звяр стремглаво полетя напред.

Денхам извика и моряците образуваха преграда между Анна и чудовището. Денхам застана пред тях, с бомби в ръце. До него стоеше Лъмпи и държеше други две бомби.

Конг се намираще все още на голямо разстояние, когато първата бомба падна. Гъст облак закри животното.

Денхам отстъпи и хвърли втора бомба. Конг успя да се измъкне от облаците задушлив газ, които го обкръжиха.

Той се намираше вече на около двадесетина метра от Дрискъл и Анна, но бързината му значително се намали. Страшният му силен рев се бе превърнал в задавено кашляне и главата му се люшкеше от рамо до рамо.

— Какво ви казах? — извика Денхам.

Без да обръща внимание на опасността, филмовият директор отиде толкова близо до животното, че четвъртата бомба се разби в грамадните гърди и гъстият облак напълно покри звяра.

Една едва движеща се ръка хвана Денхам и го свали на земята. Конг не намери сила да вдигне краката си, завъртя се и тежко се стовари върху пясъка. Под лунната светлина тялото му приличаше на фантастично видение.

— Всички в лодките — заповяда Енгелхорн.

— Трябва да се махаме оттук.

Той се спусна да вдигне Денхам.

— Ранен ли си?

— Аз? Съвсем не. Хайде, най-после го хванахме.

— По-добре ще бъде да отидем на кораба, мистър Денхам.

— Разбира се! Изпрати част от екипажа. Кажи им да донесат вериги и нужните инструменти.

— Да не искате...

— Защо не? Той ще остане дълго в безсъзнание.

— Какво искате да правите?

— Ще го упоя и с помощта на сал ще го пренеса на кораба и ще го поставя в стоманената кабина, която се намира под палубата. След няколко месеца той ще се намира всред светлините на Бродуей. Никой няма да изпусне това зрелище. Кинг Конг! Осмото чудо на света!

ГЛАВА XVIII

Тълпата беше задръстила четири квартала в самото сърце на Бродуей. Полицаяте отчаяно жестикулираха и се мъчеха да разпръснат небивалата навалица, но не постигаха никакъв успех. Там, където оживлението беше най-голямо, пред входа на едно грамадно здание висяха големи разкошно осветени букви, които известяха на света:

Кинг Конг, осмоото чудо!

На улицата копринени шапки от Парк авеню се блъскаха с дребни търговчета от Бронкс; изискани парижки костюми се смесваха с фабрични работници; пуловери се допиреха до фракове, смачкани бомбета от Тен авеню се удряха във високите дъна на цилиндрите от Ривърсайд Драйв. Интересът беше небивал. Развълнувани млади момичета се промъкваха напред.

— Какво животно е това? — запита висок цилиндър.

— Казват, че била някаква необикновена горила — отвърна смачкан мазен каскет.

— Била по-голяма и от слон — додаде с увереност чиновническа фуражка. — Току-що го научих от един хлапак, брат на един от техническите служаци.

— О, наистина ли? — намеси се красива пеперудка. — А какво ли ще прави? Навярно разни фокуси?

— Мила моя! — промърмори изискан парижки костюм. — Бъди по-търпелива.

— Чухте ли го какво казва? Да бъда търпелива, след като съм дала пет долара за едно правостоящо място!

В тази минута при главната входна врата един разпоредител почтително се поклони и се отдръпна, за да стори път на Анна. Тази Анна беше съвсем различна от онази, която читателят познава от дивия страховит остров в Индийския океан.

Анна беше облечена в черна кадифена рокля, която стигаше чак до посребрените токове на пантофите ѝ. Само белите рамене и ръцете ѝ не бяха покрити, а така също и буйната ѝ златиста коса.

— Да не сядаме много близко до сцената, Джек — настоя тя. — Не мога да го гледам, макар че е вързан. Ще ме обхване същото ужасно чувство, което изпитах на острова през онзи паметен ден.

— Ти не трябваше да идваш — каза замислено Дрискъл.

— Но Денхам настоя. Ако сме били и ние, ефектът щял да бъде по-голям.

И човекът до нея не беше старият Дрискъл. Това бе Дрискъл, облечен в изискан вечерен костюм и изглеждаше много по-строен, отколкото на борда на „Скитникът“. Гладко избръснат, но все така жизнерадостен и подвижен.

Денхам се показва на вратата. И той бе доста променен. Носеше дълъг редингот и чер цилиндър. Но все още самоуверен.

— Здравей, Джек! — обърна се той към Дрискъл. — Как си, Анна! Точно на време идвате. Приятно ми е да съобщя, че грамадните разноси ще се покрият.

Дрискъл подсвирна.

— И това е само началото. Същото ще се повтаря всяка вечер.

На вратата, която водеше към сцената, старият разпоредител беше препречил пътя на дузина посетители, облечени в костюми. Това бяха журналисти.

— Пусни ги, Джо — извика Денхам.

— Представителите на печата — обясни той на Анна и Дрискъл. — И вие двамата ще бъдете интервюирани.

— Отговаряла ли си някога на въпросите на журналистите, мила? — запита Дрискъл зачервен и изпотен.

— Не си спомням — усмихна се Анна.

— Мис Дароу, господа — заяви Денхам, като посочи тържествено младата жена — И мистър Дрискъл, героят от експедицията на „Скитникът“.

— Чудесно! Поздравления! Кой знае какви страхотии сте преживели — извика един журналист.

— Научих, че сте били ранен, мистър Дрискъл — информира се представителят на „Гайм“.

— Да, и то само, за да спаси едно нещастно момиче — намеси се Анна. — Сам, защото моряците бяха вече загинали — той ме намери и освободи.

— Не съм сторил нищо особено — отговори младият човек.

— Но ние сме дошли за снимки — намеси се един нетърпелив фотограф.

— След малко — съгласи се Денхам, — ще ви позволя да направите някои снимки на самата сцена. Това ще бъдат първите снимки, които се правят на Осмото чудо на света. А сега, може да снимате мис Дароу и Дрискъл, както са застанали един до друг.

— Разбира се — обади се един фотограф.

— Прието — додаде друг, — но не ми харесва да се дава преднина на Лион, представителя на „Таймс“.

— За мене ли говориш? — извика Лион. — Но една подобна снимка едва ли ще бъде от много голяма полза. Шефът ми Барнет няма дори да ѝ обърне внимание.

— Само че с нея ще запълни цели четири колони.

— Я ми кажете — намеси се журналистът на „Сън“.

— Здраво ли сте вързали тази гигантска горила? Питам — прибави той, — защото съм облякъл новия си костюм и не искам да го измачкам и скъсам.

Веселият и силен смях на Денхам подействува успокоително върху журналиста.

— Вижте сами! — Той ги поведе към тъмната част на сцената.

Конг беше там. Сега обаче не бе волният страшен цар. Той се превиваше в стоманена клетка, цял обвързан с вериги, които бяха запоеени в пода. Грамадните лапи стояха безпомощни и неподвижни. Само главата му беше свободна. Тя мълчаливо се клатеше към онези, които го наблюдаваха. Денхам им обясни, че в продължение на няколко дни звярът не бе издавал никакъв звук.

— Въпреки това — заяви скептичният представител на „Сън“, — ще отстъпя мястото си на по-прилежните репортери.

— Анна! — обърна се Денхам към младата жена, — и ти, Дрискъл, искам да бъдете на сцената, когато завесата се вдигне.

Анна неохотно се присъедини към Дрискъл и се отправи към предната част на сцената. Фотографите започнаха да настаняват апаратите си и предните светлини.

Денхам леко тупна Анна по рамото.

— Няма да бъде за дълго — успокои я той. — Ще отида да кажа няколко думи. След това завесата ще се вдигне. Вие двамата ще стоите няколко минути и след това ще се оттеглите.

Денхам излезе пред завесата и весело махна с ръка.

— Госпожи и господа — долетя до тях гласът на Денхам. — Тази вечер искам да ви разправа една странна история, толкова странна, че няма да повярвате. Но, госпожи и господа, не ще се опитвам да ви убеждавам; вашите очи ще сторят това. Ние — аз и моите приятели — сме донесли най-сигурното потвърждение за нашата експедиция, в която дванадесет души от членовете ѝ срещнаха ужасна и страховита смърт. Тези дванадесет съвсем не са плод на фантазията ми. Те бяха добри момчета и храбро посрещнаха мъченическата си смърт.

— Но преди да продължа, госпожи и господа — додаде Денхам, — ще ви позволя сами да се убедите. Ще ви покажа най-чудната и страховита гледка, каквата някога сте виждали. Ще ви покажа едно същество, което бе цар и бог на своята земя, но което идва в цивилизования свят като пленник, за да задоволи ненаситното човешко любопитство. Госпожи и господа! Вижте Конг, осмоото чудо на света.

Завесата се вдигна и публиката като един човек се изправи на крака. Възкличания, шепот, изплашени, потиснати викове се разнесоха из огромната зала. Денхам се усмихна.

На сцената главата на Конг се заклати и веригите слабо задрънкаха, като че ли той цял трепереше.

— А сега — високо каза Денхам, — позволете ми да ви представя мис Анна Дароу — най-смелото момиче, което някога съм срещал.

— Тука — продължи той, след като бурните аплодисменти на публиката затихнаха, — е Красотата. Там е Звярът. Мис Дароу, госпожи и господа, е преживяла приключения и ужаси, каквито никоя жена не е сънувала и които ще ви опиша по-късно. Тя бе изтръгната от ръцете на звяра от храбрия офицер на „Скитникът“, мистър Джон Дрискъл.

Зачервен и слабо нервиран, Дрискъл стоеше до Анна и публиката, увлечена в тази романтична и чудна история, с възхищение ръкопляскаше на русата стройна девойка и приятния млад човек до нея.

— Накрая — продължи Денхам, — преди да ви разправа цялата страховита история, фотографите на нюйоркските вестници ще се качат на сцената и вие, първите, които виждате Конг, ще имате

привилегията да наблюдават първите снимки, които ще правят на този допотопен звяр.

Веригите на Конг продължаваха слабо да дрънкат, когато представителите на печата го заобиколиха от всички страни.

Денхам приближи Анна до клетката. Тя мълчаливо го помоли да се откаже от намерението си, но се опита да скрие страха си, след като той заканително ѝ кимна с глава. Фотографите шепнешком я караха да се усмихне и тя стори всичко, което бе по силите ѝ. Магнезият светна и залата се изпълни с ослепителна светлина.

Конг сви дебелиите си бърни и неочаквано изрева.

След толкова дни най-после той издаде звук. Когато гръмотевичният рев се разнесе из театъра, публиката наскоча, а Дрискъл нервно сви устни. Анна потисна писъка и отстъпи една крачка, така че се намери зад гърба на приятеля си. Денхам, обаче, самоуверено се засмя.

— Не се плашете, госпожи и господа! Веригите на Конг са направени от хромова стомана.

Ревът на животното се превърна в неясен шум. Но сега веригите задрънкаха още по-силно.

— Приближете се, мис Дароу, фотографите чакат.

Ослепителната светлина повторно изпълни залата.

Анна се дръпна и закри лицето си с ръце. Дрискъл нетърпеливо погледна към Денхам.

— Мисля, че можем да се оттеглим, Анна — обърна се той към младата жена.

— Почакайте! Застанете пак един до друг.

Силната светлина отново блесна. Конг разтвори устата си и страшно изрева. Когато Дрискъл протегна ръка към Анна, за да я успокои, животното — божество яростно се размърда. Неговата ярост беше ужасна и бе обхванала цялото му същество.

— Господи! — прошепна Денхам. — Той мисли, че я нападаш, Джек! По-скоро! По-скоро! — каза развълнувано той и се обърна към фотографите.

Конг се надигна. Грамадното тяло, което до този момент стоеше свито, следствие на стягането на веригите, внезапно се изправи.

Главата на звяра се блъсна в покрива на клетката и го проби. Ръцете му хвърлиха разчупените вериги и започнаха страшно да

барабанят по широките гърди. Той с неимоверна сила разклати железните пръчки, които го отделяха от Анна.

Страшна паника настъпи сред публиката. Те се трупаха един върху друг при входовете.

Дрискъл грабна Анна в ръцете си и се спусна край слисаните фотографии, към вратата на сцената. Зад него стоманените пръчки на клетката изпрацяха.

— Бързо в моя хотел, който е точно срещу театъра — извика Дрискъл в ухото ѝ.

— Пусни ме — отвърна задъхана Анна. — Ако тичам, ще стигнем по-скоро.

Те се спуснаха по тесния коридор, който водеше към улицата. След минута влетяха в хотела. Дрискъл погледна назад. Конг току-що излизаше от вратата на театъра.

— Асансьор! — извика младият човек и вмъкна вътре Анна.

Когато се намериха зад затворената врата на асансьора, Конг влетя в залата на хотела. Един детектив изпразни пистолета си в грамадното чудовище и със смайване погледна оръжието си, когато Конг се обърна към изхода, без да прояви и най-малък признак на отпадналост.

ГЛАВА XIX

Зад заключената врата на стаята на Дрискъл, Анна се отпусна в леглото.

— Не мога повече да понасям, Джек. Не мога! Като че ли сънувам някакъв ужасен сън — че пак се намирам на острова.

— Тука сме в безопасност. Няма да се отделия от тебе, скъпа. Те ще го хванат.

Дрискъл приклепна до нея и когато тя избухна в ридание, се опита да се усмихне.

— Няма защо да плачеш. Опасността вече е преминала.

Анна бавно избърса очите си.

Дрискъл се приближи към стената и повика при себе си Анна, като продължаваше да се смее.

— Ето нещо, което ще те развесели. Слушай какъв телефонен разговор се води в другата стая.

През вратата, която разделяше стаята на Дрискъл от съседната, долиташе пискливо остро сопрано:

— Да, Джими. Тука е Мабел... Много се радвам, че се върна... Говори по-високо, Джими. Наоколо се дига страшен шум... Разбира се... в десет часа ще бъде най-добре.

— Не бива така да подслушваме — заяви Анна.

— Глупости! — отвърна Дрискъл. — Щом това те развеселява, защо не?

Веселото настроение на Дрискъл се изпари, когато монологът завърши с див остър писък:

— О, Господи! Джими! Джими! Джи...

Той се хвърли към вратата. Едва хвана ключа и грамадното рамо на Конг се показа през строшеното стъкло. При Анниния вик младият човек се обърна и вдигна един стол. С бързо движение Конг го повали в безсъзнание. След това дръпна леглото от прозореца и вдигна Анна. Той я прибра при себе си също както бе сторил на острова.

Дрискъл се домъкна до прозореца в момента, когато грамадното туловище на горилата се изгуби от погледа му.

— Денхам! — диво изкрещя той. — Денхам, къде си? Не можеш ли да спреш...

Той се спусна към коридора и влетя в един асансьор.

По улиците на Ню-Йорк беше организирано фантастично и упорито преследване. Към хотела летяха вече няколко полицейски автомобили, чиито сирени оглушително пищяха.

Няколко десетки мотоциклетисти с автоматични пушки в ръце се мъчеха да следят чудовището.

— Как е успял да се освободи? Тези вериги са в състояние да задържат цяла армия от танкове... Извикайте пожарни коли! Ще имаме нужда от стълби... Изпразнете улиците! Всички... — Заповедите от главната полицейска квартира се разпръскваха със светкавична бързина.

Дрискъл изскочи от асансьора в момента, когато Денхам, заобиколен от група полицаи, се зададе задъхан от ъгъла на хотела.

— Изкачи се по онази стена, сержант. Не се чудете, дявол да го вземе. Това животно може да се катери и по мрамор.

— Денхам! — изкрещя Дрискъл. — Той я отвлече!

Денхам мигновено се спря, вдигна свитата си десница и избълва цял куп проклетия. Пожарникарските коли със силен шум пристигнаха пред хотела.

— Вижте!

Един полицай развълнувано сочеше с ръка.

На покрива на една къща от съседния квартал се появи Конг, осветен от близкото електрическо слънце. В обятията му Анна приличаше на малка бяла кукла.

Полицаяте безрезултатно стреляха върху звяра. След момент той изчезна.

— Всички на стълбите! — изкрещя сержантът. — Шофьор, карай бързо!

Дрискъл и Денхам също се качиха в колите.

— По-бързо — разпореждаше се полицаят.

Движеше се на изток, към Шесто авеню, заобиколи квартала, в който го видяхме и спря.

Въпреки старателното търсене, Конг никъде не се виждаше. В този момент се яви запъхтян шофьор и едва дишайки продума:

— Той скочи! Скочи от онова здание. А след това се покатери чак върху покрива на насрещната постройка.

— Разпръснете се! — извика бързо сержантът. — Заобиколете целия квартал.

От съседната улица се чу страшен шум. Шофьорът моментално даде заден ход на машината... От една напречна улица се появи отряд полицаи на мотоциклети.

— С картечница ще може ли да се убие вашия звяр, Денхам!

— Мисля, че да.

От близката улица се чуха няколко гърмежи.

— Изпратих там част от хората си.

— След него!

Колите поеха към Шесто авеню, без да обръщат внимание на пътеуказателните знаци и след минута спирачките оглушително заскърцаха. Мотоциклетите заградиха автомобилите в кръг подобно на торпильори около дреднаути.

— Имам известно предположение — мрачно заяви Дрискъл. — Сигурен съм, че това ще е някое високо място. Конг е свикнал с планините. Той живееше на планина. Сигурно мисли, че колкото по-високо се изкачи, толкова в по-голяма безопасност ще се намира. Ако в околността има някакво здание, което чувствително се издига над всички други, ще трябва непременно там да го търсим. На самия му купол.

— Дрискъл има право — намеси се Денхам. — Това е най-голямата ни надежда.

— И единствената — заяви сержантът. — Да тръгваме.

Бяха се събрали около дузина репортери и улицата беше задръстена с хора. Сержантът бързо си проби път в тълпата и се качи в автомобила. Денхам и Дрискъл го последваха.

— Там! Там! Върху покрива!

Тълпата крещеше като обезумяла.

Конг се появи за трети път, след като бе пленил Анна. С един скок той се прехвърли на съседния покрив, който беше с няколко метра по-висок и изчезна.

— Към федеративното здание — изкрещя сержантът и колата полетя към най-високата постройка в околността, чиито купол се губеше в тъмнината.

Те стигнаха до ъгъла на палатата точно навреме, за да присъствуват на една сцена, която, въпреки че наблюдаваха със собствените си очи, им се струваше невероятна. Конг скочи от покрива на една къща в долния край на улицата. Черното му гигантско туловище се изви в голяма дъга и прелетя през улицата на осмия етаж на отсрещния небостъргач. След това със светкавична бързина се заизкачва по корнизите от етаж на етаж, докато се изгуби зад първото разклонение на покрива.

Дрискъл, Денхам и сержантът бяха изскочили от колата и сега се издигаха по асансьора към горната част на зданието.

— Не стреляйте — каза сержантът. — Момичето е още в ръцете му.

— Изпратете няколко души с леки картечници към по-високите разклонения на покрива. Той едва ли ще успее да се качи на най-високия покрив.

Дрискъл удари сержанта по ръката.

— Никога няма да хванете Конг, ако не се качите на самия връх — каза Дрискъл.

— По-спокойно, Джек — обърна се към него Денхам.

— Вярно е. Вижте! Ето къде се катери.

В този момент Конг се намираше на такава височина, че не изглеждаше по-голям от човек и още продължаваше да се изкачва.

— Това значи смърт за момичето — каза сержантът.

— Ако го застреляме, тя ще се пребие.

— Почакайте малко! — извика Дрискъл. — Има едно нещо, което не сме опитали.

Сержантът го погледна.

— Военните аероплани — додаде бързо Дрискъл, — от Рузвелт Филд. Те може би ще успеят да убият Конг и да не засегнат момичето.

— Все пак това е една възможност — съгласи се полицаят. — Повикайте аеродрума, мистър Обриен! Но още в този момент!

— Ще се кача на покрива — заяви Дрискъл, като отпусна яката си. — Ще се опитам да се добера до звяра.

— И аз ще дойда, Джек — заяви Денхам.

Сержантът даде знак на няколко въоръжени с леки картечници полицаи и те последваха двамата смелчаци.

— Дайте ми оръжието си — обърна се младият човек към един полицай.

Инспекторът кимна в знак на съгласие и подчиненият му предаде автоматичната си пушка.

— Мога добре да боравя с нея — успокои го Дрискъл.

— Денхам, кажи му как си служи с нея.

Докато стигнаха до последния етаж, загубиха доста време. Ключът от вратата, която водеше за площадката за наблюдение, липсваше. Трябваше да потърсят и служащия.

— Слушайте! — прошепна Дрискъл.

От далечината се чу глухото бръмчене на приближаващите се аероплани.

— Благословената армия! — каза Денхам и се опита да се засмее.

Аеропланите се показаха. Бяха шест на брой и всеки имаше по няколко силни прожектори. Те летяха доста високо над площадката на небостъргача. Постепенно обаче започнаха да снижават.

Конг страшно изрева и мощно забарабани по гърдите си.

— Можем оттам да наблюдаваме — каза Дрискъл и се отправи към прозорче, което гледаше към площадката. Навън Конг започна заплашително да реве срещу приближаващите се аероплани.

В елегантното си облекло, Анна лежеше неподвижно в краката му. Вторият аероплан мина съвсем близо до звяра, очевидно с намерение да го закачи с едното си крило. Маневрата обаче не успя и Конг замахна. Грамадната му лапа се вдигна и се стовари. От силния удар той се залюля, но аеропланът със счупено крило се наклони и блъсна в стената, след което полетя надолу към улицата. Няколко десетки метра преди да падне, избухна в пламъци и подобно на някаква огнена топка, се строполи на улицата, сред неописуема суматоха.

— Връщат се — каза Денхам. — Аеропланите отново се приближават.

— Този път ще стрелят — предрече Дрискъл. — Когато Конг се изправи, за да нападне, Анна ще бъде толкова далеч от гърдите му, че те ще стрелят, без да има някаква опасност за нея.

— Сега-засега можем само да се молим — заяви сержантът.

— Ако искате, молете се — отвърна Дрискъл. — Но аз ще изляза. Ще чакам зад вратата, която води към площадката. Искам да бъда наблизо, когато Конг бъде ранен.

Денхам нищо не продума, но последва младия човек. След известно колебание сержантът стори същото.

Когато Дрискъл стигна вратичката, аеропланите се върнаха и Конг насочи цялата си ярост срещу тях. Краката му се вкопчиха в парапета и мощният му рев повторно разцепи нощта. Белите и зеленикави светлини на аеропланите се движеха в тъмнината като светулки.

Конг се изправи в целия си ръст.

Дрискъл отключи вратата, откряна я и зачака.

Аеропланът бързо се приближи. За момент изглеждаше, че ще спре. След това се изви на горе и изчезна. Но през краткия застой картечницата му бе изляла голяма част от своите куршуми в гърдите на животното.

Дрискъл, който наблюдаваше със затаен дъх, беше готов да се закълне, че е видял, как куршумите се забиха в грамадните гърди. Конг се залюля и с единия си крак блъсна Анна към другата част на площадката.

След това животното бавно пристъпи напред, с намерение да отиде при момичето, но се спря и приклепна. Погледът му бе отправен към Анна. В него се четеше смут и отчаяние. Силна кашлица задави гърлото му.

От тъмнината се появиха и други аероплани. Предизвикателният рев на Конг се превърна в остър задавен вой, но той изправи гигантския си ръст и с невероятна сила забарабани по гърдите си.

Един след друг аеропланите се спускаха, спираха се, за да изпразнят куршумите си в звяра и изчезваха. Шумът от картечниците започна да заглушава силния рев. Звярът се заклати и започна да отслабва.

Конг се би до край. С последно усилие той се хвърли към най-близкия аероплан. Не успя да го хване, но движението бе толкова силно, че го повлече през парапета и той полетя надолу към улицата. Така Конг, царят на тайнствения страховит остров в Индийския океан, полетя надолу към своя край, в краката на света, който го погуби.

Дрискъл грабна Анна в обятията си.

— Анна! Анна! Ти си спасена.

Анна лежеше в прегръдката му и от очите ѝ се отрониха благодарствени сълзи.

Денхам и сержантът се наведоха през парапета.

— Наистина — продума полицаят — това беше истински подвиг. Не вярвах, че авиаторите ще успеят да го победят.

— Авиаторите не го победиха — бавно отвърна Денхам.

— Какво?

— Красотата. Както винаги, красотата погуби звяра.

Бръчката между очите на сержанта, която се бе появила от недоумението му, стана още по-дълбока.

Издание:

Едгар Уолъс. Кинг Конг

Второ издание

Редактор: Анна Томова

Превод от английски език: Юлий Генов

Художествен редактор: Скарлет Панчева

Технически редактор: Видин Дръндев

Коректор: Йовка Куманова

Формат 54/84/16

Издателска къща „Интерпрес’67“ 1784 София, бул. Ленин 113

Изд. коли: 8,50 31/16231/5557/184/90

Подписана за печат 12.1.1991 г.

Излязла от печат 15.11.1991 г.

Отпечатана в ДП „Балкан“ — София

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.